

Ann Willis - RANJENA PTICA

Kada je začula zvono na vratima, Jenny su zadrhtale ruke.

- Poštar - reče Diane i mirno pođe prema vratima. - Ja ću mu otvoriti.

Jenny je sjedila za stolom, netremice zureći u jednu točku. Hoće li se ikada prestati trzati kada zazvoni zvono na vratima ili telefon? Već četiri mjeseca Peter se ne javlja. Četiri mjeseca uzaludnog iščekivanja, nadanja, pokušaja da ne povjeruje u činjenicu da ju je napustio bez riječi objašnjenja.

- Jenny, jesi li ljuta? - vrati je u stvarnost uplašeni glasić malog Marka. Nije bila svjesna koliko joj se lice smrknilo u trenutku kada je počela misliti na ta četiri ružna mjeseca.

S naporom se osmjehnula malom bratu. - Nisam, maleni! - Promatrala je njegovo lice, koje je ponovo poprimilo blag i zadovoljan izraz. Uzdahnula je. Jadni Mark. Morat će očvrnuti. Previše je osjetljiv.

Diane se vratila u kuhinju s dvije kuverte u ruci.

U svojoj petnaestoj godini, Diane je bila visoka i koštunjava, ali se po mnogo čemu razlikovala od svojih vršnjakinja. Spremala se postati balerinom, a njeni su pokreti bili neobično graciozni i lijepi. Bila je uvjerenjena u svoj talent, a nije joj nedostajalo niti potrebnih ambicija, tako da je balet bio jedina stvar o kojoj je razmišljala. Drugi je ljudi nisu interesirali. Čak ju je i majčina smrt prije nešto više od četiri mjeseca manje pogodila nego Jenny i Marka.

Začudoeno je pogledala Jenny. - Zašto me tako gledaš?

- Čini mi se da si previše mršava. Sigurno si opet počela s onom glupom dijeteom.
- Nije ona glupa - brzo je odgovorila Diane. - Znaš da ne smijem nakupiti sala, a osim toga, trebala bi biti zadovoljna što štedim novac za slatkiše. Da, sada sam se sjetila, Jenny, trebam novac za nove papuče.

Jenny je uzdahnula. - Markov kaput više nije dovoljno dugačak, tebi su potrebne papuče, meni čarape...

- Nema gore stvari od siromaštva - izjavi Diane filozofski. - Gospođica Spens kaže da sam talentirana, zaista talentirana. Ali, čini se da nikad neću uspjeti stići do Londona, u pravu baletsku školu. Kada smo već siročići, zašto nismo bogati siročići, a ne siromašni!
- Nije baš tako - brzo je počela Jenny. - Imamo mi mnogo razloga da budemo zadovoljni. Konačno, zar nije sreća što smo zajedno? A uz to, imamo dovoljno novca da ne gladujemo. Ipak, voljela bih skupiti hrabrosti i zatražiti povišicu.
- Stvarno, zašto ne pokušaš? Sigurna sam da ti stari Fenwick to ne bi odbio. Čini mi se da je zaljubljen u tebe. Sjećaš li se kako te je gledao onog dana kad nas je posjetio? - Ona strogo pogleda svoju stariju sestru i upita: - Jenny, kako to da ti je našao posao i da nam je ponudio da se preselimo u ovaj stan, koji je mnogo bolji od starog, a ipak jeftiniji? Sve mi se čini...da je to malo čudno.
- Ne znam što da mislim o tome - slegne ramenima Jenny. On je tada to objasnio. Slučajno se našao na groblju onog dana kad smo sahranili mamu,

i primijetio nas. Sažalio se na nas i pomislio da bi nam koristilo kada bismo promijenili sredinu.

- Ipak, sve mi se čini da on o nama ne bi toliko razmišljao da ti nisi tako lijepa.
- Diane, ima trenutaka kada se jednostavno zgrozim na tvoje riječi. Previše si ironična za svoje godine. Zar stvarno ne vjeruješ da je netko sposoban napraviti nešto lijepo i pošteno bez posebne koristi ili skrivenog razloga?
- Ne, ne vjerujem - mirno odgovori Diane. - A i tebi se na početku to činilo malo čudnim, koliko se sjećam. Ti nikada na to ne bi pristala da te Peter nije ostavio.

Jenny oštro pogleda svoju mlađu sestru. Ali, u Dianeinom pogledu i glasu nije bilo zlobe. Kakva neobična, bezdušna djevojčica je ta njena sestra!

- Sigurna sam da je to napravio zbog Marka i mene - nastavila je Diane svojim hladnim razmišljanjem. - Nije se mogao pomiriti s time da uz tebe treba preuzeti i mene i njega.
- Što se toga tiče, ja ga nikada nisam zavaravala - presječe je Jenny hladno.
- Znao je da je mama bolesna i da uskoro može umrijeti, i da ja nakon toga preuzimam punu odgovornost za vaše školovanje i vaš život. Ali, isto je tako znao da neće imati briga oko vašeg izdržavanja, jer dobijate osiguranje.

Pa ipak, uz sva uvjeravanja, u Jennynom se srcu javila sumnja. Da nije Peter, uplašen zbog obaveza, pobjegao? Da nije pomislio da je osiguranje premalo, te da će ih on morati izdržavati?

Činjenica je da je Peter jednostavno iščezao odmah nakon majčine smrti. Ona je bila više nego bolna. Izgubila je svaku nadu u budućnost. Nije znala što poduzeti i kako započeti život. Tada se sjetila starog gospodina Fenwicka, njegovih utješnih riječi i ponude da joj pomogne. I zaista, svega nekoliko dana nakon razgovora s njim, njih se troje našlo u novom, lijepom stanu u centru Highbridgea, u blizini Fenwickove robne kuće. Odjednom je skočila.

- Moram požuriti, još nekoliko minuta i zakasnit ću na posao. Danas počinju rasprodaje i moram biti na poslu pola sata ranije. Diane, molim te, pobrini se da Mark u školu krene počešljan. I ne brini za papuče. Mislim da ću pronaći par papuča na rasprodaji.

Dohvatila je torbicu, prošla prstima kroz Markovu tamnu, gustu kosu i izašla. Diane, onako hladna, nije baš najpogodnija osoba za odgoj sedmogodišnjeg Marka. Jadni Mark. Gubitak roditelja je, sasvim sigurno, najviše pogodio njega. Oca nije uopće poznao, jer je poginuo u automobilskoj nesreći prije njegovog rođenja. A majka, godinama bolesna, nije mu mogla pokloniti previše pažnje.

- Zakasnila si - dočeka je kolegica Bernice. - Jesi li vidjela koliki su redovi pred ulazom? Uh, što mrzim te rasprodaje!
- Ja ih volim - reče Jenny veselo. Uzbudljive su.

Bernice sleže ramenima i počne prebrojavati robu.

- Jenny, jesi li jutros slušala vijesti? - odjednom Bernice prekine s brojanjem. - Stari je umro.
- Tko?
- Stari Fenwick. Jučer je umro. Bio bi red da to službeno objave u prodavaoni, zar ne? Ali nisu nas htjeli smetati, sada pred rasprodaju, a posao je najvažniji.

Jenny osjeti nešto poput boli. Ipak, mada ga nije dobro poznavala, stari je gospodin Fenwick bio, barem prema njenom mišljenju, dobar i pažljiv. Ona mu mnogo duguje...

- A sada, kad mladi Raston preuzme posao, bit će mnogo promjena, vidjet ćeš - nastavila je Bernice. - Iako se on, kako se meni čini, uopće ne razlikuje os starog. Koliko god da je lijep, isto je tako tvrd orah...

Jenny je nije pažljivo slušala. Nikada nije vidjela Rastona Fenwicka, a od Bernice je već ranije čula priče o tome da su gotovo sve djevojke u prodavaoni zaljubljene u njega. Istina, niti jednoj to nije koristilo, jer je Raston Fenwick bio zaručen s Maritom Hunt, vlasnicom najotmjenijeg butika u gradu.

- Evo ih, dolaze! - uzviknula je Bernice. - Sad će biti gužve.

Jenny duboko udahne zrak i uspravi se.

Više od pola sata trčkarala je oko polica i posluživala mušterije koje su prve došle, no gužva nikako nije prestajala. Pred vratima se red nije smanjivao, a protezao se sve do njenog pulta.

Upravo je pažljivo objašnjavala jednoj debeljuškastoj ženi da kupaći kostimi koje je odabrala nisu po njezinoj mjeri, kada se u gomili začu žamor nezadovoljstva. Jenny uplašeno pogleda prema ženama koje su čekale da ih posluži. Jedna se mlada žena gurala kroz red i, prezrivo odgovarajući na primjedbe ostalih, prilazila sve bliže.

Jenny osjeti da joj srce uzbuđeno kuca. Prepoznala je tu mladu ženu. Bila je to Marita Hunt, lijepa vlasnica butika, zaručnica Rastona Fenwicka.

- Gospođice - Marita se laktom naslonila na pult i zatražila. Možete me poslužiti? Žurim.

Jenny se osmjehne, dok joj je srce kucalo sve brže.

- Žao mi je, gospođice Hunt, ali morat ćete stati u red. Svi ovi ljudi čekaju od ranog jutra...
- Mene ne interesiraju snižene cijene - presječe je Marita, izgovorivši te riječi s prezirom - hoću jedan ogrtač za plažu. Prije nekog vremena imali ste ga u izlogu. Pokažite mi žutog.
- Znam na što mislite, ali on je sada na rasprodaji. Ako stanete u red, pokazat ću vam ga kada stignete do mog pulta.
- Vi vrlo dobro znate tko sam ja, zar ne? - Maritino lijepo lice potamljelo je od bijesa. - Valjda ne očekujete da ću stajati u redu sa ljudima koji kupuju po sniženim cijenama. Platit ću punu cijenu. Hoćete me poslužiti ili nećete?

Jenny se uljudno osmjehnula. - Žao mi je. Morate shvatiti da je ogrtač na spisku za rasprodaju, i ako je ijedna od ovih gospođa od jutros u redu zato da bi ga kupila, ona ima prednost. Ako i vi stanete u red, vrlo ću vas rado poslužiti.

Marita Hunt sudarala se s kupcima dok se, bijesna i povrijeđena, probijala kroz gužvu prema liftu.

Nije čak ni zakucala na Rastonova vrata. Ne obazirući se na uzvike njegove sekretarice, utrčala je u njegovu kancelariju.

On je stajao pokraj prozora, zagledan u ulicu i toliko zadubljen u misli da nije ni čuo kad je ušla. Nekoliko trenutaka promatrala ga je zadovoljnim pogledom. Bio je visok, širokih ramena i tamne kose. I unatoč njegovom lijepom licu, koje je moglo djelovati i nježno, u njemu je bilo i muškosti, što je još više doprinosilo njegovoj privlačnosti. A najvažnije od svega, on je postao vlasnik Fenwickovih robnih kuća.

- Baš nisi previše ljubazan, dragi - rekla je nježno. - Stojim ovdje već cijelu vječnost, a ti to nisi ni primijetio.
- Zdravo, Marita, oprosti. Zamislio sam se. Imam brige.

Sjela je u fotelju i zapalila cigaretu.

- A ja sam došla da ti dam još jednu. Dragi, žao mi je što ti ovo moram reći, ali jedna od tvojih prodavačica je maloprije bila nepristojna prema meni. Morat ćeš joj dati otkaz.

On kao da je nije čuo.

- Baš dobro što si navratila, Marita. Moram ti nešto reći.
- Uopće ne slušaš što ti govorim - uzviknula je Marita uvrijeđeno. - Ona mala u odjeljenju odjeće za plažu uvrijedila me i ponizila pred gomilom domaćica. Zahtijevam da joj daš otkaz.
- Hoćeš li me, molim te, poslušati? Ono što ti moram reći mnogo je važnije...
- Neću ništa čuti dok nešto ne poduzmeš u vezi one djevojke!

On duboko uzdahne i pritisne dugme na interfonu.

- Molim vas - rekao je sekretarici - pošaljite mi prodavačicu iz odjeljenja odjeće za plažu, čim gospođica Hunt ode.

Onda se okrenuo Mariti.

- Jesi li zadovoljna? Sada me saslušaj. Ovo će te uzbuditi, kao što je mene i mamu...Ne znam kako da ti to kažem, dođavola.

Nekoliko je trenutaka stajao pred njom i promatrao je nekim odsutnim pogledom. Kada se pribrao, uzdahnuo je i sjeo.

- Marita, sinoć me posjetio pravnik mogeg oca. On je ugodan, stariji čovjek, vrlo dobronamjeran...Htio me unaprijed obavijestiti o nečemu što bi me moglo veoma iznenaditi i zbuniti...
- Rastone, valjda te nije izbacio iz oporuke?

Osmjehnuo se ogorčeno. - Bilo bi puno jednostavnije da jest to napravio. Ali, on nikada nije znao raditi jednostavno. Sve je morao zakomplicirati i vezati u tisuće čvorića. - Odmahnuo je rukom, zastao i gotovo šaptom rekao: - Neću naslijediti radnju i sve ostalo, ako se ne oženim jednom djevojkom koju nikada u životu nisam vidio.

- Pa to je smiješno. Ti si zaručen!
- Ocu takva sitnica ne bi smetala.
- Još nikada nisam čula ovako nevjerojatnu stvar! Valjda možeš osporiti oporuku, ali da dokažeš...
- Možda, iako pravnik tvrdi da je to gotovo nemoguće, a koštalo bi milijune. Čak i kada bi poništio oporuku, pravnik tvrdi da robnu kuću ne bih dobio.
- Rastone - rekla je uzbuđeno. - Što se iza toga krije? I tko je ta djevojka?
- Zove se Jenanda Stenhop. Nikada prije nisam čuo za njeno ime. Znam samo da mi je mama pričala da je tata prije nje imao djevojku i da je bio s njom zaručen, a ona se poslije udala za nekog Stenhopa. Prema onom što mi je rekla mama, otac je tu djevojku veoma ružno prevario. Napustio ju je dva-tri dana prije vjenčanja, i to samo zato što je upoznao mamu, koja je imala više novca. Izgleda da nije zaboravio tu djevojku ni nakon toliko godina braka.
- Fantastično! Nevjerojatno! A što će se dogoditi ako se oženiš tom djevojkom?

Slegnuo je ramenima. - Robna kuća će biti prodana, i sve što za nju dobijemo moramo dati u dobrotvorne svrhe. Mora da je bio potpuno lud. Znao je da ovaj posao meni mnogo znači. Znao je da sam studirao organizaciju poslovanja zato da bih je preuzeo i reorganizirao...Da me isključio iz nasljedstva, ne bih bio toliko povrijeđen.

Maritin izraz lica odavao je snažan bijes. - Borit ćemo se - reče odlučno. - Oспорit ćemo oporuku. Dokazat ćemo da tvoj otac nije bio pri zdravoj pameti kada ju je sastavio.

- Mislio je otac i na to, uz oporuku je priložio i liječničke svjedodžbe.

Marita najednom reče: - Rastone, nešto sam smislila. Tvoj je otac postavio uvjet da se oženiš tom prokletom djevojkom, ali ništa nije rekao o tome da s njom moraš i ostati u braku, je li tako?

- Kako to misliš? Aha, razumijem, ali ja...
- Dragi, razmisli malo. Ako je oženiš, pripast će ti robne kuće. Zar nije tako? Možeš joj sve lijepo objasniti, postaviti sve na poslovni odnos. Nakon nekog vremena ćete se sporazumno rastati, s tim da ćeš joj ponuditi neku razumnu svotu...
- To smatram vrlo neumjesnim prijedlogom, Marita - rekao je uvrijeđeno. - Kada ne bih znao koliko si i sama zbunjena, ozbiljno bih se uvrijedio. Pa što ti misliš, što je brak? Igra? Nikako na to ne pristajem. Odlučio sam. Eto mu njegove trgovine, njegovog prokletog novca! Neka idu dođavola, i on i novac..!

Marita se gorko osmjehnu. - Ti znaš zašto je on to napravio. Zbog mene. Mrzio me je.

- Pretpostavljam da me namjeravao upoznati s tom djevojkom, ali smrt ga je iznenada snašla - razmišljao je Rastone. - Pa ni taj moj otac nije valjda mislio da bi se dvoje potpuno nepoznatih ljudi moglo vjenčati. Ali, sada se više nemam što pitati...Bit će mi teško napustiti ovu zgradu. Uložio sam puno truda da sredim stvari ovdje. Ali mogu ja početi iz početka. Moj nas

je otac obadvoje podcijenio, Marita. Nije vjerovao da smo spremni oženiti se, čak i ako nemamo sav taj novac. Jasno, na početku će biti teško, ali...

- Rastone, hajdemo prvo vidjeti što možemo napraviti. Da budem iskrena, ne vidim zašto bi se mučili, ako to nije potrebno. Hajdemo prvo vidjeti tu djevojku, i pokušati se s njom nagoditi.

Zapanjeno je gledao, a jedan mu se mišić iznad gornje usne počeo trzati. Ona spusti pogled.

- Divno je kad si velikodušan - reče ona i napući usne. - Tvoj je otac spram tebe prljavo postupio. A što misliš, da ta mala Stenhopova ništa ne zna o tome? Kladam se da je od početka cijelu stvar zamijesila s tvojim ocem. Njih dvoje su se lijepo spetljali. Rastone, ako se oženiš tom djevojkom, ja ću te čekati. Možeš se poslije i rastati od nje, a mi ćemo biti zajedno dok nas smrt ne rastavi... a ti ćeš na taj način zadržati svoju robnu kuću.

Šutio je, i ona brzo nastavi.- Hrabro govoriš o tome da ćemo početi stvarati sve iz početka. No, jesi li mislio kako je život težak? Uostalom, mogu ti reći da moj butik stoji vrlo loše, prema tome, otuda ne možeš računati na pomoć. Kako ćemo onda preživjeti?

- Mogu se zaposliti - rekao je. Neki ljudi to rade.
- Da, mogao bi voditi neku pekarnicu u zabačenoj ulici izvan centra. Rastone, možeš li to zamisliti? Kako ćemo početi iz početka, kad nemamo potrebnog kapitala? Molim te, hajdemo razgovarati s tom djevojkom. Ako je s tvojim ocem uspjela sklapati poslove, valjda će i s nama.

Osmjehnuo se, ali u očima mu se jasno vidjelo koliko je ogorčen cijelom situacijom.

- Hvala na otvorenom i nedvosmislenom objašnjenju, Marita. Bio sam budala što sam mislio da sam bez robne kuće isto toliko privlačan za tebe kao i s njom.

Ona polako skine svoj zaručnički prsten.

- Ne moraš mi vjerovati, Rastone, ali mislim na tebe isto koliko i na sebe. Na kraju bi me zamrzio, jer bih ja bila razlog tvojem siromaštvu.

Podigao je prsten sa stola i zagledao se u nju.

- U pravu si, Marita - rekao je bez gorčine u glasu. - Nemam dovoljno povjerenja u tebe. Jako te volim, konačno, vezani smo od djetinjstva i oduvijek sam vjerovao da ćemo se oženiti, ali, jasno mi je da si ti vrlo realna. Da, zaboravio sam ti reći da ti je moj otac oporučno ostavio pet stotina funti.

Nije odgovorila ništa.

Jenny je vrlo dobro znala zašto su je pozvali.

Ušla je u njegovu sobu visoko podignute glave.

- Mislim da znam zašto ste me pozvali - rekla je mirno.

On je začuđeno pogleda.

- Stvarno? Sjednite, gospođice...
- Stenhop. Jenanda Stenhop.

On naglo skoči. - Stenhop! - Skoro je viknuo. Bio je sasvim siguran da ne poznaje dvije djevojke s tim prezimenom. - Stanujete li i Agis Courtu broj četiri?

- Da, gospodine - zbunjeno je odgovorila.
- Ovaj ste posao, pretpostavljam, dobili zahvaljujući mojem ocu - rekao je odjednom. - Koliko znam, nedavno ste se ovdje zaposlili. Što vas ne nagnalo da se preselite u ovaj kraj?

Jenny nije mogla odmah odgovoriti. Pravi razlog bio je Peter i način na koji je pobjegao, a to nije mogla reći ovom ukočenom mladom čovjeku.

- Bila mi je potrebna promjena - reče zbunjeno.

On se odjednom sjetio razloga zbog kojeg ju je pozvao na razgovor. Nije čudo što je gospođica Jenanda Stenhop bila hrabra čak i prema zaručnici svog gazde.

- Gospodine Fenwick - reče Jenny zbunjeno - čula sam za smrt vašeg oca. Jako mi je žao, bio je dobar prema...
- Da - prekine je hladnim i prezrivim glasom. - Pretpostavljam da je moj otac bio dobar prema vama.

Ustao je. Lice mu je odavalo gorčinu. Ova mlada, lijepa djevojka, uzrok je svih njegovih problema.

- Znae, gospođice Stenhop, želio sam samo provjeriti jeste li vi ta djevojka. Vi znate zašto se moj otac za vas interesirao, zar ne? Izgleda da je vaša majka bila njegova stara simpatija.

Zapanjena, Jenny promrmlja. - Nisam to znala!

Pogledao ju je prodornim pogledom. Znači, glumit će naivku. - Budući da je moj otac spram vas gajio sentimentalne osjećaje, mislio sam da bi bilo lijepo da večeras dođete kod mene i moje majke na večeru. Kao uspomenu na mog oca, razumijete?

Ništa nije rekla, osjećala se toliko uplašenom i zbunjenom.

- Pa, Jenanda? - Smijem li vas tako zvati?
- Svi me zovu Jenny. - Još uvijek nije dala pristanak. Ali kako da odbije ovaj poziv? Kakav izgovor izmisliti? Konačno reče:
- Hvala, gospodine Fenwick, doći ću.

Cijelo popodne nije je napuštao neugodan predosjećaj. S nekom se jezom pripremala za tu večeru. Obukla je svoju jedinu lijepu haljinu. Znala je da gosti u Fenwickovu kuću dolaze bolje obučeni, ali istovremeno je bila svjesna činjenice da je situacija takva i da je takvom mora i prihvatiti.

Upravo je kritički promatrala svoj lik u ogledalu, kada je Diane provirila kroz vrata.

- On je došao. U dnevnoj je sobi, s Markom. Zašto te je pozvao, Jenny?
- Rekal sam ti, stari Fenwick i naša mama...
- To su gluposti - prezrivo je prekine Diane. Nisi valjda stvarno u to povjerovala? Koliko sam mogla prostudirati mladog Fenwicka, u njemu nema sentimentalnih žica.

Jenny je namršteno pogledala svoju sestru. Diane je mirno nastavila. - Mora da je jako bogat, sada nakon očeve smrti. A nije oženjen...

- Zaručen je - prekine je Jenny mirno.
- To baš nije dobro! - U Dianeinom se glasu osjećalo razočaranje. - Kada samo pomislim na sav taj novac i kako bi mi malo bilo potrebno da nastavim školovanje...Da mama nije bila tako glupa, nego da je odigrala svoju ulogu kako treba, i mi bismo pripadali Fenwickovima!
- Ne znam otkud ti ovakve glupe ideje. Uopće ne možemo govoriti o stvarima koje su se dešavale prije dvadeset godina, a najmanje imamo pravo osuđivati našu mamu...
- Tebi je svejedno - bijesno je prekine Diane - ali moja karijera i budućnost zavise od toga imamo li novca ili nemamo. Uludo sam protratila sve ove godine učenja ako ne mogu nastaviti. Sav moj talent i napori ostat će neiskorišteni...Dođe mi da pobijem pola...
- Možda te i razumijem - počela je Jenny umirivati sestru. - Kad bih mogla, sigurno bih ti pomogla. Ali, zašto uopće o tome razgovaramo...
- Imaš pravo - Dianein tužni osmijeh pogodi Jenny u srce. - Nema razloga da o tome razgovaramo. Morat ću konačno da se na to naviknem. Oprosti, to ne ide lako, pa ponekad ovako govorim...

Jenny zagrlji sestru. - Dobro, dobro, mene ne možeš naljutiti, to znaš...Ipak moram krenuti, nema smisla da me gospodin Fenwick toliko dugo čeka.

Kada je ušla u dnevnu sobu, Raston Fenwick je ustao.

- Oprostite što ste ovoliko čekali - rekla je bez daha.

Njegove su je oči odmjerile. - Jasno mi je da sam trebao čekati. Izgledate vrlo lijepo. Možemo li krenuti?

Vozio je šutke. Jenny je krišom promatrala njegov oštar profil, ali pogled mu nije mogla uhvatiti i otkriti izraz njegovih očiju, jer je netremice gledao pred sebe. Progovorio je tek kada su se približili ogromnoj, osvijetljenoj kući Fenwickovih.

- Recite, je li se vijest već proširila po robnoj kući?

Ona ga začuđeno pogleda. Njegov je pogled i dalje bio usmjeren na cestu kojom je vozio.

- Kakva vijest?
- Da sam raskinuo zaruke.

Nije joj se dopao ton kojim je to rekao. Kao da je namjerno o tome govorio hladno i prezrivo.

Prvi utisak kojeg je Jenny stekla o kući bio je neobičan. Kuća joj se činila elegantnom, ali istovremeno i nekako tužnom. Svaka stvar koja se u njoj nalazila bila je lijepa i sigurno vrlo skupa, ali sve je zračilo nekakvom hladnoćom, kao da osim čuvara u kući ne živi više nitko drugi.

- Majko, ovo je Jenny Stenhop.

Na staroj gospođi Fenwick kao da je sve bilo sivo. Njena kosa, oči, elegantna haljina, pa čak i koža na licu, kao da su bili sivi i ledeni.

- Dobra večer, gospođice Stenhop. Rastone, sigurna sam da naša gošća želi popiti jedan sherry. Ako vam je hladno, primaknite stolicu kaminu.

U želji stare gospođe da je ugosti, bilo je nečeg zastrašujućeg. Jenny je zaključila da je to vjerojatno zato, jer ona to radi po dužnosti, a ne zbog iskrene želje.

Preostali dio večeri je protekao kao u nekoj mori. Raston i njegova majka činili su sve da joj ugone, ali ona je cijelo vrijeme osjećala da je to maska i da se ispod nje kriju neprijateljstvo i hladnoća.

Konačno je Raston upitao želi li da je odveze kući. Jenny ustane s olakšanjem.

- Idem po svoj kaput.

Raston je bio ustao kada i Jenny, ali sada kada je izašla, ostao je s majkom.

- Može - reče njegova majka čim su se vrata iza Jenny zatvorila. - Istina, u usporedbi s Maritom nije nikakva, ali uz moju pomoć i savjete, mogla bi djelovati sasvim reprezentativno.

On sleže ramenima.

- Bilo bi mi puno lakše kad ona ne bi glumila.
- Kada ćete se vjenčati?
- Što je prije moguće. Kažem, bilo bi lakše kad ne bi igrala ulogu naivke koja ne zna o čemu se radi.
- Nikada tvom ocu neću oprostiti za ovo. - Glas gospođe Fenwick zvučao je ogorčeno. - Sve je to napravio iz inata meni, tebi i Mariti. Znao je koliko volim Maritu i da je moja najveća želja da se vjenčate. - Kada je Jenny ušla u sobu, naglo je zašutjela. - Imate lijep kaput! - uskliknula je izvještačeno ljubazno. - Imate divan ukus, dijete drago.

Jenny se nervozno osmjehne. -Hvala, gospođo Fenwick.

Stara joj gospođa pruži ruku. - Morate nas opet posjetiti, recimo ove nedjelje. Rastone, morat ćeš dovesti Jenny ove nedjelje. Drago dijete, nadam se d vas ne smeta kad vas zovem po imenu.

- Ne, uopće...- Jenny se istovremeno trudila pronaći razlog zbog kojeg bi odgodila nedjeljnu posjetu. Ali, prije nego je išta uspjela reći, gospođa Fenwick je pretekne:
- Ne zaboravite, u nedjelju u četiri sata. Laku noć, draga djevojko.

Raston i Jenny do automobila su stigli bez riječi. Neko vrijeme vozili su šutke, ali Raston konačno odluči prekinuti šutnju, kada je zaustavio kola pred njenom kućom.

Otvorio je vrata automobila i rekao:

- Pretpostavljam da se od mene očekuje da vas poljubim za "laku noć". Prije nego je stigla išta reći, Raston je privuče k sebi, a njegove se usne spuste na njene. To je osjetila prije kao uvredu nego kao prijateljski poljubac.

Obuze je bijes. Zašto se ovaj mladić ovako prezrivo i ružno ponašao prema njoj? Podigla je ruku i svom snagom ga udarila po licu.

Za trenutak ju je zapanjeno pogledao, trljajući obraz. Oči su mu pokazivale zbunjenost.

- Ne razumijem vas - konačno je promrmljao. Onda se naglo okrenuo i ušao u automobil. Sljedećeg je trenutka njegov automobil nestao iza okuke.

*

Sljedećeg dana, na poslu, Jenny je uplašeno očekivala da će Raston ponovo poslati nekoga po nju. Strah je bio uzaludan. Nije je potražio.

Ali, u subotu popodne u njenom je odjelu zazvonio telefon, a blagajnica joj je rukom dala znak da je poziv za nju.

- Sutra ću doći po vas u pola četiri - čula je služben Rastonov glas.

Prije nego je stigla išta odgovoriti, spustio je slušalicu.

U rano nedjeljno poslijepodne, oglasilo se zvono na vratima. Jenny se upravo spremala u sobi, tako da je Diane otišla otvoriti vrata. Kada je malo kasnije ušla u sobu, Rastona i Diane zatekla je u živom razgovoru. Čak se i stidljivi Mark toliko oslobodio da je stajao vrlo blizu stolice na kojoj je sjedio Raston.

Kada je ušla, Raston je ustao i sa smiješkom rekao - Vaša sestra mi je ispričala sve o svojim ambicijama da postane profesionalna balerina.

- Znam da je teško - nastavio je, budući da Jenny nije ništa rekla - kada se nema novca. Ali nikada se ne zna, uvijek može nešto iskrsnuti. - Pogledao je na sat. - Imamo još dosta vremena. Hoćete da pričekamo ovdje ili da se malo provedemo?
- Pa, pričekajmo ovdje. - Jenny je sjela i Raston se ponovo vratio u fotelju. Dugačke noge dosezale su mu skoro do kamina.
- Mark, nisi li rekao da ideš kod Dereka? - odjednom se sjetila Jenny.
- Da, zaboravio sam. - Kao da mu je bilo žao krenuti, Mark je polako pošao prema vratima.
- Simpatičan dječak - reče Raston kada je Mark izašao.

Zazvonilo je zvono na ulaznim vratima, i Diane je potrčala da vidi tko je.

- Vas troje vrlo ste vezani, zar ne? - upita odjednom Raston.
- Da!

On je zbunjeno nastavio. - Vjerojatno vam nije lako brinuti se o njima.

Začudeno ga je pogledala. - Primamo i osiguranje. Istina, nije veliko, tako da pokriva Dianeinu baletnu školu. - Onda je s ponosom dodala. - Diane je vrlo talentirana. Sprema sam joj pomoći da ostvari svoje ambicije. Sve ću napraviti da joj pomognem.

On je dohvatio pepeljaru i ugasio cigaretu. - U tom slučaju - rekao je mirno - bit će najpametnije da se odmah vjenčamo...

- Ne razumijem... - uplašeno ga je pogledala. - Šalite se na vrlo čudan način.
- Nikada u životu nisam bio ovako ozbiljan. Dosta je bilo igre, Jenny. Budimo poštene i razgovarajmo otvoreno. Vama su potrebne mnoge stvari, kao recimo, novac za Dianeino daljnje školovanje. A ja...pa vi znate što ja hoću.

Gledala ga je zapanjeno.

U njegovim se očima odjednom pojavio bijes, a glas mu je drhtao dok je govorio. - Prekinite to već jednom! Prestanite igrati naivku i saslušajte me.

Oboje znamo da će taj brak biti od obostrane koristi. Meni ste potrebni zbog robne kuće, a vi...saslušajte me, Jenny - počeo je gotovo molećivim glasom - ja vas za ništa ne okrivljujem. Vi volite svoju porodicu, sve biste za njih napravili, i ja vam se zbog toga divim...

Prije nego što je uspio nastaviti, na vratima se pojavila Diane u društvu s jednom postarijom gospođom.

- Jenny, ti znaš gospođicu Spens - rekla je. Gošća je elegantno klimnula glavom. Gospođice Spens, ovo je mladi gospodin Fenwick. Znae, gospođa Spens je moj nastavnik.
- Oprostite što sam tako banula - poče nastavnica, ali žurila sam se Diane priopćiti novosti. Htjela sam joj reći da je pobijedila na natječaju za baletsku školu!

Diane je ogorčeno odmahнула glavom. - Što mi to vrijedi, bilo bi bolje da nisam ni pokušala. I onda sam znala da za mene nema nade. Ovako, kada to znam, bit će mi još teže.

- Diane - reče prijekorno gospođa Spens - vjerovala sam da ćeš se razveseliti.
- I te kako bih se veselila, kada bi postojao način da prihvatim ponudu.
- A zašto je ne možeš prihvatiti?
- Zato što nemamo novca za plaćanje sobe, garderobe i...
- Ipak se mora pronaći neko rješenje - zamišljeno reče gospođa Spens.

Diane tužno odmahne glavom. U tišini koja je nastala, Rastonov glas zazvučao je vrlo jasno i odlučno.

- Rješenje postoji. Jenny i ja baš smo o njemu razgovarali, zar ne, Jenny?

Svi je pogledaše, a Diane uzbuđeno uzviknu.

Jenny je pogledala svoju sestru. Plamičak nade koji se pojavio u njenim očima potpuno ju je obeshrabrio. Onda se okrenula prema Rastonu. On se smiješio.

On se stvarno želi oženiti njome. Što je ono rekao? "Potrebni ste mi zbog robne kuće..." Prekinuo je zaruke s Maritom, pomislila je zbunjeno, možda mu je potrebna žena, sada kada je vlasnik tako velike firme...žena koja mu može pomoći u poslu...a Marita ga je baš sada napustila. Zbog toga mu je najvjerojatnije bilo sasvim svejedno s kime će se oženiti.

Počela je odmahivati glavom, a u očima svoje sestre spazi užas i očaj.

- Da, Diane - reče odjednom. Možeš prihvatiti tu stipendiju. Gospodin Fenwick...-glas joj je zadrhtao - Raston, hoću reći, upitao me je hoću li se udati za njega. I ja...ja sam pristala.

Sljedećih nekoliko trenutaka kao da je počeo potres. Diane je vikala od radosti, gospođa Spens joj je čestitala, a Raston...Jenny nije bila u stanju objasniti Rastonovu reakciju na njen pristanal.

Odjednom, Raston reče - Ne smijemo dozvoliti da mama čeka. Hajdemo, Jenny.

Kada su ušli u automobil, Raston reče - Prošli put kada sam te poljubio, udarila si me. Prije nego mu je stigla odgovoriti, on je poljubi.

Zbunjeno se trgla. Nije znala zašto, ali ovaj ju je poljubac uzбудio, mada je znala da je bio u potpunosti proračunat.

Gospođa Fenwick ih je dočekala u predsoblju. Mirnim glasom Raston joj je rekao da se zaručio.

- Toliko mi je drago - reče Rastonova mama. Ne poznajem te dugo, draga djevojko, ali sam sigurna da ćeš mojem Rastonu biti dobra žena. Jeste li već odlučili kada ćete se vjenčati?
- Još nismo - zbunjeno pogleda Raston Jenny. - Ali nema razloga da odlažemo. Što misliš, možemo li slijedeće subote?
- Zar tako brzo? - Jennyin je glas zvučao promuklo.

Vidjela je kako je brzo pogledao majku. - Da, mislim da je to u redu. Zbog tatine smrti ne smijemo napraviti veliku svadbu.

Gospođa Fenwick nije željela čuti njene proturazloge.

- Dobro, onda slijedeće subote - složila se, kao da se radi o nekom poslovnom dogovoru. - Sada možemo popiti čaj.

Kao u snu, Jenny je jela sendviče i odgovarala na razna pitanja.

Tada je u sobu ušla djevojka i priopćila:

- Oprostite, gospođo, došao je gospodin Green, želi vidjeti mladog gospodina.
- Otkud Alan danas? - začuđeno reče gospođa Fenwick. Onda se okrenula Jenny. - Poznaješ li Alana Greena, glavnog knjigovođu poduzeća?
- Ne - odmahnu Jenny glavom.
- Molly, uvedi ga - rekao je Raston. - i donesi još jednu šalicu čaja.

Nakon nekoliko trenutaka Molly se vratila, uvodeći visokog, elegantnog čovjeka, koji je imao oko četrdeset godina. Pogledavši Rastona, on reče:

- Oprosti, Rastone, što ovako upadam, ali i sâm znaš u kakvoj sam gužvi. Zbog očeve iznenadne smrti, do sutra moram prekontrolirati sve poslovne knjige.

Zbunjeno je pogledao dvije žene, ali Raston je brzo rekao.

- Samo nastavi, nemamo što kriti od mame i moje zaručnice.
- U očevim privatnim računima ima izdataka koje ne znam objasniti, a bojim se da sutra dolazi komisija sve to pregledati...Prije četiri mjeseca podigao je jednim čekom svotu od tisuću funti na ime Petera Forsighta. Koliko sam shvatio, to je isti onaj Forsight koji radi u našoj Londonskoj podružnici, ali htio bih biti sasvim siguran.

Jenny se učinilo da je sve oko nje zaplesalo. Peter Forsight...Peter...prije četiri mjeseca...točno u vrijeme kada je nestao.

- ...Zašto mu je isplaćena ta svota - nastavio je Alan Green - jer u to vrijeme još nije radio za nas. Tek nakon nekog vremena preuzeo je predstavništvo u Londonu, točni prije tri mjeseca.
- Zvuči kao neko potkupljivanje - podrugljivo reče Raston.

Potkupljivanje? S užasom se pitala Jenny. Zašto?

Čula je glas Alana Greena kako mirno objašnjava. - Koliko god mogu, ispitat ću tu stvar, ali znam da će me komisija sutra o tome ispitivati.

Ustao je. - Nadam se da ćete mi pomoći, i oprostite što sam smetao. Hvala za čaj, gospođo Fenwick, i još jednom primite moje čestitke.

Raston ga je ispratio, a kad se vratio, rekao je:

- Alan je divan čovjek. Pošten i vrijedan...Jenny, što se dogodilo? Ne osjećaš se dobro?

Pogledala ga je ravno u oči. Njen je pogled odražavao zbunjenost i tugu. - Peter Forsight je bio moj...bili smo pred zarukama...Prije nešto više od tri mjeseca me napustio bez objašnjenja. Rekao si da ga je tvoj otac vjerojatno potplatio onim novcem. Ali što to znači, Rastone? Zašto?

Gledao je u nju, a onda zbunjeno uzviknuo. - Nevjerojatno! Nekoliko trenutaka gledali su se u oči, a onda on reče. - Pokvareni, gadni starac. Izgleda da je potplatio Forsighta da te napusti.

Ona ga je zbunjeno gledala. - Ali zašto, Rastone, zašto?

Ustao je i, oštro je gledajući u oči, upitao:

- Zar mi stvarno želiš reći da nisi znala ništa o oporuci mog oca?
- Ne, zašto bih o tome trebala nešto znati? - rekla je brzo. - Mene ne interesira oporuka tvog oca. Samo me interesira zašto se umiješao između Pitara i mene.

Ponovo je sjeo i rukama počeo trljati lice. - Stvarno nisi znala! - zbunjeno je govorio. - Nisi glumila! Jenny, moj mi je otac ostavio firmu pod uvjetom da se oženim tobom. Očigledno je potplatio Forsighta da nestane i meni ostavi čist teren. Činjenica da mu je dao posao u Londonu, to i potvrđuje. Otac...

Jenny ga je zapanjeno gledala. - Kađeš, otac je želio da se mi vjenčamo? Ali zašto?

Slegnuo je ramenima. - On je imao svoje razloge zbog kojih je želio da se Marita i ja rastanemo. Mislim da je odabrao tebe, jer si kćerka žene koju je nekada volio.

- I zato si me ti zaprosio?

On je molećivo pogleda. - Bio sam uvjeren da znaš sve o oporuci. Bio sam uvjeren da otac ne bi sastavio oporuku bez da je bio siguran da ćeš se ti udati za mene.

Uvreda, poniženje i bijes kao da su se pretvorili u usijanu lavinu u Jennynim grudima. Dok su joj oči sjale od gnjeva, ledenim je glasom upitala: - To si, znači, mislio o meni.

- Kada sam upoznao tvoju porodicu, bilo mi je jasno da si to napravila zbog njih - brzo ju je prekinuo. - Jenny, vjeruj mi, jako mi je žao što sam te podcijenio. Nisam se ponio kao čovjek.

Gospođa Fenwick, koja je do ovog trenutka samo slušala, odjednom ispruži ruku i dodirne Rastonov rukav.

- Rastone, slušaj, ovo je sada nešto sasvim drugo. Možemo... - zastala je i pogledala Jenny. - Budući da smo te podcijenili, drago dijete - nastavila je nježno - pošto nisi onakva kao što smo pretpostavili, sve se može vrlo jednostavno srediti. Jutros sam razgovarala s advokatom. On kaže da, ako Jenny na sudu izjavi da se ne želi udati za tebe, oporuka može osporiti.
- Ne mislim sada na oporuku - gotovo bijesno izjavi Raston. Ništa što bismo sada napravili, ne može popraviti nepravdu koju smo ti učinili. Ali bilo što

da se dogodi, dozvolit ćeš mi da se pobrinem za Dianeino daljnje školovanje. A što se tiče našeg vjenčanja...očigledno je da o tome više nema govora.

- Vjerujem da ne spadaš u osvetoljubive osobe - nastavila je gospođa Fenwick brzo - mi smo napravili veliku pogrešku, ali sigurna sam da je nećeš iskoristiti protiv nas. Ako ne želiš ići na sud, možeš potpisati izjavu da se ne želiš udati za Rastona.

Jenny je ustala. Osjećala je kako joj se tresu koljena.

- Želite da sada Fenwickovima sve bude lijepo i krasno, zar ne? Kao neka mala, dobra vila, trebam potpisati jedan papir i nestati u mraku iz kojeg sam i došla. Onda će Raston dobiti svoju robnu kuću i svoju Maritu, pa će sve opet biti divno! - Nije bila svjesna onog što govori. Osjećala je da to izvire iz nje, zbog uvrede i poniženja koje su joj nanijeli...

Na licu gospođe Fenwick pojavio se izraz dubokog prezira. - Ako to govoriš zbog novca, ne brini. Nešto se već može napraviti. Ali, ako nas namjeravaš ucjenjivati...onda...

- Ništa ja ne namjeravam. Vi stalno nešto smišljate, potajno planirate i onda ostvarujete ne birajući sredstva. Mislili ste da vam vaše bogatstvo daje pravo da me koristite kako zaželite, no prevarili ste se. Ja nisam vaša marioneta.
- Rekli ste da ćete poslije čaja napisati tekst za objavu zaruka, gospođo Fenwick. Izvolite, popili smo čaj, možete početi!

Raston je stao pokraj nje i stavio joj ruku na rame.

- Jenny, ti si ljuta, ne govoriš ono što misliš. Razumijem te, ali nemoj pre nagliti, molim te.
- Sigurna sam da ćeš sutra drukčije razmišljati - pomirljivo je rekla gospođa Fenwick. - Mi smo sada u tvojim rukama. Pomisli na nesreću koja nas može snaći, ukoliko ovako nastaviš...
- A tko je do sada mislio o nesreći koja je mene mogla snaći u ovom braku kojeg ste mi namijenili?

Oči su joj sijevale od bijesa. - Sada, kada ste otkrili mogućnost da me se oslobodite, vjerujete u to. A prije, dok ste vjerovali da sam u ovoj igri hladnokrvna i proračunata, onako kao vi, vjenčanje ne bi donijelo nesreću...ja ne bih bila prevarena...glavno da posao Fenwickovih ostane u vašim rukama...Ne, gospođo Fenwick, počinjemo sve iz početka. Napišite obavijest. Odlučila sam se udati za Rastona i nema razloga da se sada predomislim.

*

Raston je prišao prozoru i zagledao se nekud van. Stara gospođa je kao mačka koja vrebala plijen, napeto pratila Jennyine riječi i skočila kao furija.

- Znači tako! Polakomila si se na novac Fenwickovih!

Jenny je duboko udahnula. Zašto to radim, pitala se. Kome se svetim? Naglas je rekla: - Meni je svejedno što vi mislite o tome.

Odjednom se Raston okrenuo od prozora i tiho rekao.

- Jenny, ne želim se pretvarati. Firma, robna kuća, cijelo poduzeće, puno mi znače. Otkako znam za sebe, pripremam se da ga naslijedim i proširim, još više razvijem. Zato sam se školovao, učio. Uložio sam mnogo truda i rada u sve to. Ali, unatoč svemu tome, ne želim se oženiti u ozračju mržnje i ogorčenja.

Ni ja, govorilo je nešto u Jenny. Ja želim topao dom, ljubav i nježnost, a ne ovo bogatstvo i sivilo. Ali i ja sam čovjek, nisam krpa koju gospoda Fenwickovi mogu cijediti i bacati. Neka se sada znoje, neka se muče.

- Idem kući - rekla je Jenny poluglasno.
- Otpratit ću te - prišao joj je Raston.

Ponosno je podigla glavu. - Ne, hvala. Idem autobusom.

- Rekao sam da ću te otpratiti - bijesno reče Raston.

Klimnula je glavom starici, ali ova je prezrivo okrenula glavu. Jenny je slegla ramenima i krenula prema izlazu.

Progovorili su tek kada su kola krenula.

- Znaš - polako je rekao Raston - ti si iskreno ogorčena, jer si shvatila da je tvoj dečko Peter prodao vašu ljubav za tisuću funti. Razumijem to u potpunosti, ali zašto ne priznaš da se zbog toga želiš osvetiti cijeloj porodici Fenwick?
- Pusti me na miru, ne želim govoriti - tiho je rekla. Osjetila je suze u očima. Naglo je udahnula zrak i pokušala im se snagom volje oduprijeti.

Šutjeli su sve dok nisu stigli pred njenu kuću.

- Idem na službeni put - rekao je, kada je zaustavio auto. - Vraćam se tek krajem tjedna, na vrijeme za naše vjenčanje.

Nije odgovorila. Izašla je iz automobila i krenula prema kući. Kada je stigla do kapije, zastala je.

- Htio sam ti reći, da možeš, ako se predomisliš, napisati pismo mojoj majci. Ona će mi javiti.
- Neću se predomisliti - rekla je hladno. On je slegnuo ramenima i vratio se u kola. Stajala je na kapiji sve dok njegov auto nije zamakao iza ugla. Tada je osjetila da drhti cijelim tijelom, i da joj niz obraze klize suze.

Diane je u međuvremenu okupala Marka, spremila mu večeru i stavila ga u krevet. Sjedila je pokraj prozora u dnevnoj sobi.

- O, zaboravila sam upaliti svjetlo - dočekala je stariju sestru veselim uzvikom. - Ništa drugo ne radim, samo sanjarim. Još uvijek ne mogu vjerovati da ćeš se udati za Rastona Fenwicka. Ponovi mi to, molim te. Nećeš se valjda predomisliti?
- Neću, Diane. Možeš nastaviti sanjariti.

*

Kasnije, Jenny se jedva sjećala tog tjedna pred vjenčanje. Redovito je išla na posao, čavrljala s kolegicama, kao da se ništa nije promijenilo. Čak je i uvečer kod kuće, zbog Marka i Diane, glumila sretnu i bezbrižnu djevojku.

U petak rano ujutro, dobila je kartu od Rastona. "Sve je pripremljeno za subotu", pisao je, "dolazim po tebe u pola jedanaest, ako prije toga ne promijeniš odluku, Raston".

Istog jutra u prodavaonici, poslovođa ju je pozvao zbog telefonskog poziva. Zvala je gospođa Fenwick.

- Nadala sam se da ćeš se u međuvremenu javiti - govorila je svojim neprirodno hladnim glasom. - Pretpostavljam da si se u međuvremenu smirila i da se sada možemo sporazumjeti.
- Zašto bih stvarala sporazume s vama?- upitala je Jenny. Istovremeno je osjetila da joj je cijela situacija neugodna i da bi bila najsretnija da nikada nije izjavila da će se udati za Rastona. Nije se željela nikome svetiti. I baš u trenutku kad je htjela reći "Meni uostalom nije stalo do svega toga, kanim nastaviti živjeti kao i do sada, bez vas", ledeni glas gospođe Fenwick zatreperio je kroz žicu.
- Razgovarala sam s našim advokatom, Jenny. On kaže da je tvoj zahtjev čista ucjena. Ali, budući da si ti u prednosti, nemam izbora. Bez tvoje suradnje ne možemo opovrgnuti oporuku. On mi je zato savjetovao da ti ponudim pet tisuća funti da bi oslobodila mog sina.

U Jennynim je sljepoočnicama zatutnjalo. Opet se kupuje i preprodaje Fenwickovim novcem! Čvrsto je stisnula slušalicu i bijesno rekla:

- Mislite li da Fenwickov novac može svakoga kupiti? - a onda nastavi sasvim mirno - za tisuću funti ste kupili Petera. Mene cijenite malo više, ali, žao mi je, ja nisam na prodaju.
- Možda sam pogriješila - reče brzo gospođa Fenwick. - Zar sam rekla pet tisuća? Htjela sam reći deset. Deset tisuća funti da se odrekneš Rastona i potpišeš izjavu...

Jenny mirno spusti slušalicu.

Međutim, mira u njoj nije bilo. Osmjehivala se mušterijama i s nestrpljenjem čekala kraj radnog dana. Dok je kroz tamne i maglom prekrivene ulice išla kući, pitala se zbog čega tako uporno odbija ponižavajuće, ali razumne prijedloge Fenwickovih?

- Jenny, jesi li to ti? - začula je uzbuđen Markov glas kada je otvorila vrata stana. - Dođi u dnevnu sobu, pripremili smo ti iznenađenje! Požuri!

Objesila je kaput i ušla u sobu. Soba je bila sva okićena cvijećem, a u kaminu je gorjela ugodna vatra. Na stolu, elegantno postavljenom i ukrašenom cvijećem i svijećama, nalazili su se lijepo dekorirani sendviči i kolači.

- Imat ćemo pravu gozbu, Jenny! - Od uzbuđenja, Mark je vikao. - Kao momačka večer! Sve smo ovo pripremili Diane i ja, reci joj, Diane!
- Jesmo, a Mark mi je u svemu pomogao! - Diane je nježno pogledala sestru. - Željeli smo proslaviti posljednju večer...uvijek si bila dobra prema nama...

Jenny osjeti da joj se suze skupljaju u očima. Uspjela se savladati, a onda je rekla: - Ništa za vas nisam napravila što ne bi svaka sestra...ali hvala vam, zaista ste to lijepo pripremili.

Oba su djeteta svojski navalili na hranu i poslastice. Pred kraj večere, kao uz put, Diane izjavi:

- Čini mi se da sam potrošila na ovu večeru skoro sav novac kojeg smo čuvali za ovaj mjesec. Ali, nije važno, zar ne? Od sutra će Raston preuzeti naše troškove. Jenny, nisi mi ništa rekla o svojim planovima. Gdje ćemo živjeti?

Promrmljala je nešto i izbjegla Dianein pogled. Znala je da prije ili kasnije mora s njima razgovarati o svemu tome, ali večeras nije željela to učiniti.

Zvono na vratima iznenada se oglasilo, i spasilo Jenny od neugodnih objašnjavanja.

U slabo osvijetljenom stepeništu jedva je prepoznala posjetioca.

- Mogu li ući? - pitala je Marita Hunt uljudno.

Jenny klimne glavom i povede je u dnevnu sobu.

- Ovo je moja sestra - predstavila je Diane - a ovo moj brat Mark. - Marita nezainteresirano klimne glavom.
- Zar nećete sjesti? - upita je Jenny.
- Možemo li razgovarati nasamo?

Jenny pogleda sestru. - Diane, kao bi bilo da ti Mark odete u kuhinju oprati suđe?

Diane, skoro uz suze, uze Marka za ruku i njih dvoje izadoše.

Marita sjedne u fotelju.

- Prijeći ću odmah na stvar. Ideja da se udate za Rastona je apsurdna. Morate ga se odreći.

Jennyne oči opasno zablistaše, ali prije nego je uspjela išta reći, Marita nastavi:

- Nisam vas došla moliti. To su pokušali Fenwickovi, i to nije dovelo ni do čega. Postoji samo jedan način da se razgovara s ljudima vaše vrste...
- A tko su to ljudi "moje vrte"? - bijesno je prekine Jenny. - Vi i Fenwickovi, zato jer ste uvijek imali novca, vjerujete da možete zagospodariti svakime! Kako se usuđujete doći ovamo i razgovarati sa mnom na ovakav način?

Marita nije izgubila samopouzdanje. Mirno je rekla. - Usuđujem se, jer volim Rastona, a i on voli mene. Gospođa Fenwick mi je rekla što joj je njen pravnik savjetovao. Ja vam predlažem da tako i napravite.

- Zaista? Ali ja nemam namjeru biti tako poslušna!
- Glupačo! Što mislite da time dobivate? - Ustala je. - Odustanite od njega i nećete se pokajati. Ali, ako se udate za njega, time nećete ništa postići. On vas prezire. On voli mene. Ili, vama je stalo do imena Fenwick? O, bijedna, srebroljubiva gramzivice! Zar misliš da ti možeš postati vladar Fenwickovog carstva?
- Van! - skoči Jenny. - Izlazite iz moje kuće!

Marita se podrugljivo nasmijala. - Odlazim! Ali, ja te opominjem, Jenny Stenhop, ja ne odustajem od borbe. Bit će ti žao. Otet ću ti Rastona, bez obzira koliko morala čekati.

Te noći Jenny nije gotovo uopće spavala. Ležala je u krevetu, a u njenim očima više nije bilo suza, samo je gledala ispred sebe, očekujući zoru.

Bilo je točno pola jedanaest kada se zvono na ulaznim vratima oglasilo i Diane je potrčala da otvori. Jenny je sjedila u dnevnoj sobi, a srce joj je snažno udaralo. Pokazat će im ona...svima njima koji misle da je "bijedna, srebroljubiva"...vrijedi li to ovakvog uzrujavanja? Poželjela je pobjeći od svega...Kad je Raston ušao u sobu, uplašeno je skočila. Kao da je zaboravila kako on izgleda, zapanjeno je promatrala njegovo lice i pitala se hoće li zaista taj mladić za nepun sat vremena postati njen muž?

Kada je Diane izašla iz sobe, Raston je, bez osmjeha na licu, upitao:

- Jesi li spremna, Jenny?

Ponosno je podigla glavu i rekla: - Zar mi nećeš još jednom ponuditi da odustanem?

U njegovim se očima na trenutak pojavi plamičak odobravanja, ali njegov je glas zvučao vrlo hladno kada je rekao:

- Ne. Situaciju prihvaćam onakvom kakva jest. Napokon, ne bi koristilo, zar ne?
- Točno!
- Onda, da krenemo. Majka nas čeka u kolima. Nadam se da nemaš ništa protiv što će ona i pravnik biti svjedoci
- Nemam - odgovori kratko Jenny.

Za vrijeme vožnje, nitko od putnika nije prozborio ni riječ. Kada su ispred pravnikove kancelarije izašli iz kola, pridružio im se stariji, punašan čovjek, kojeg je Raston predstavio svojoj zaručnici.

- Jenny, ovo je gospodin Newman, advokat naše porodice.
- Znači vi ste ta djevojka - reče advokat, pružajući ruku Jenny. - Bez obzira na trenutnu situaciju, želim vam sve najbolje.
- Hvala - odgovori Jenny, kojoj se stari advokat odmah svidio.

Sljedećih je nekoliko minuta prošlo kao u nekom snu. Ona i Raston su stajali u polumračnoj kancelariji, rame uz rame, i odgovarali na bezbrojna pitanja. Iza Rastonovih ramena, Jenny je primijetila gospođu Fenwick kako briše oči pune suza. A onda, sve je bilo gotovo. Ona i Raston postali su muž i žena.

Gospođa Fenwick čvrsto zagrlila sina i poljubi ga, a zatim ledenim usnama dodirne Jennyine obraze. Čestitke gospodina Newmana bile su puno srdačnije. Raston uhvati Jenny za ruku i povede je iz kancelarije, a njegova majka i advokat krenuše za njima. Tog trenutka našli su se ispred gomile ljudi, nasmijanih fotoreportera, koji su podizali svoje aparate u pokušaju da snime novopečeni bračni par.

- Hajdemo brzo u kola - rekao je Raston. - Mamu će gospodin Newman odvesti kući.

U kolima joj je rekao:

- Sad si se upravo suočila sa činjenicom da si gospođa Fenwick. Naučit ćeš da sve što radiš netko prati budnim okom, i da se moraš u skladu s time i ponašati. Vjeruješ li da možeš to izdržati?

Slegnula je ramenima.

- Nisam ranije govorio o medenom mjesecu ili bračnom putovanju. U ovoj bi situaciji bilo nemoguće da napustim firmu. Ali, ako želiš, mogao bih nekoliko dana iskoristiti...

Ona ga zapanjeno pogleda.

- U ovoj bi situaciji bračno putovanje bilo lažno.
- Kako hoćeš - rekao je skoro uvrijeđeno i zapalio motor. Prvo ću te odvesti tvojoj kući.

Kada su stigli, ušao je za njom u stan. Uvela ga je u dnevnu sobu.

- Idem potražiti Diane i Marka - rekla je brzo.
- Jenny - rekao je on najednom, nježnije nego obično.

Osjetila je promjenu boje njegovog glasa, i istog trenutka srce joj je snažnije zakucalo.

- Izgledala si lijepo u tom kostimu.

Srce joj se ponovo stegnulo. - Ne moraš se ispričavati u ime svoje majke.

- Vrlo si osjetljiva...Čekaj, nemoj još otići. Htio sam ti reći da idemo na mali prijam.
- Kakav prijam, gdje?
- Moja ga je majka organizirala, samo za uži krug rođaka i prijatelja.
- Ja ne idem nikuda - tvrdoglavo odgovori Jenny.
- Jenny, postoje neke male žrtve koje moraš prihvatiti, kad si već htjela ulogu moje žene. Među te male žrtve spada i odlazak na prijam u čast tvog vlastitog vjenčanja.
- Meni nije stalo do svega ovoga.
- Jenny, molim te kontroliraj se - reče Raston vidno uzrujan.
- Odmah ću ti reći - nastavila je, kao da ga ne čuje. Ti i tvoja majka ste vjerovali da se udajem za tebe, jer sam željna Fenwickovog imena i novca. Samo ste me vrijeđali. A sada ćete vidjeti kako izgleda ta "bijedna, srebroljubiva gramzivica"! Na prijam ne idem! Ne idem iz ovog stana! Nemam namjeru prestati raditi u tvojoj prodavaonici. Ne tražim od vas ništa drugo osim garancije da ćete se brinuti o Dianeinom školovanju.

Gledao ju je skupljenih obrva.

- Govoriš gluposti - rekao je - ovaj put mirnijim tonom. Bez obzira koliko me mrziš, ti si sada moja žena, a za nekoliko sati izlaze novine i cijeli će grad to saznati.
- Meni nije potrebna niti jedna Fenwickova funta, i to će saznati cijeli grad! Svi će saznati da sam se odrekla života u divnoj kući, života u bogatstvu i izobilju.
- Zar stvarno misliš da ću ti dozvoliti da mi to napraviš?
- Ne možeš me spriječiti.
- Vidjet ćemo. Pođi sada po sestru i brata, idemo na prijam.
- Neću!

On je nastavio kao da je nije čuo. - Poslije prijama preselit ćemo vaše stvari u našu kuću. Dovoljno je velika. Jedno ćemo krilo preurediti za tebe, mene i djecu.

- Ne, nećemo! - uzviknula je prkosno. Odjednom se otvoriše vrata, a Diane i Mark zbunjeno proviriše. - Nemojte ga slušati! - bijesno im dovikne Jenny.
- Rekao sam da pođeš gore i da se presvučeš. I vi također!

Na Jennyeno iznenađenje, djeca poslušno potrčaše.

- Ja ne idem! - rekla je bijesno. - Ostajem ovdje. Morat ćete me onesvijestiti i odnesti na prijam.
- To sam baš i htio napraviti, ako ne napraviš kako želim - rekao je mirno. Prišao joj je i položio ruke na njena ramena.

Osjetila je kao je napušta bijes, i kako je slaba i bespomoćna pod njegovim rukama.

- A sada me pažljivo poslušaj - rekao je i poveo je do fotelje da sjedne. - Ti si htjela da se ovo vjenčanje obavi. U redu, ispao sam budala što sam te zaprosio prije nego sam saznao istinu, ali nakon toga pokušao sam sve ispraviti. Nisi mi dozvolila, tvoja je sujeta bila pogođena, htjela si se osvetiti. Ti si željela postati moja žena, zato ćeš se i ponašati kao moja žena. Barem pred drugima. Jasno?

Umorno je klimnula glavom. Konačno je shvatila što je napravila.

*

Prijam je nalikovao noćnoj mori. Cijelo vrijeme pogledi gostiju bili su krišom ili otvoreno uprti k njoj. Procjenjivali su je i čudili se, jer u svom starom kostimu je između ovih elegantnih prijatelja zaista čudno i djelovala.

Raston joj je prišao.

- Želiš li nešto popiti? Da nisi umorna?
- Rastone, ja sam...htjela mu je reći nešto lijepo, ispričati se, ali onda je samo upitala. - Kad će se ovo završiti?

Njegov je pogled pokazivao da je razumije. - Tako ti je neugodno ovdje? Gdje su djeca?

- Odavno su nestala. Vjerojatno razgledavaju kuću.

U prostoriji je odjednom nastala tišina, tako da se jasno čuo glas koji je pitao:

- Kako to da Marita Hunt nije ovdje? Gospođo Fenwick, zar vi niste njena kuma?

Netko glasno opomene neobaviještenog gosta. Raston je tog trenutka Jenny palio cigaretu, i jasno se moglo vidjeti da mu je zadrhtala ruka. - Hajdemo odavde - brzo je rekao.

Dok su se uspinjali mramornim stepenicama, nečiji prodoran glas začuo se odozdo.

- Budalo stara, kako si zaboravio da je Marita bila njegova zaručnica...!

Ove riječi, jasno, nisu bile namijenjene njenim ušima, ali odzvanjale su u njoj tupim bolom. Ne, nitko nikada neće zaboraviti da je on nekada bio zaručen s Maritom, i da se njome želio oženiti.

Raston dodirne njenu ruku pred jednim vratima u širokom hodniku.

- Mislio sam da bi ova soba odgovarala Dianei. - Otvorio je vrata. A Marku ćemo dati ovu do nje. Onu tamo sam izabrao za tebe. Nadam se da će ti se dopasti.

Jenny je stajala na vratima treće sobe i promatrala je. Bila je to elegantno namještena soba, s plavim zavjesama i svijetlim tepihom. Ovakve je sobe do sada vidjela samo u filmovima i časopisima. Ali, soba je bila hladna i neudobna, kao uostalom i sve prostorije u kući.

- Vrlo je lijepa - rekla je pristojno.

Pomalo nesigurno je nastavio. - Mislio sam da će biti dobro ako se i ja preselim na kat. Ona soba na kraju hodnika je moja.

Pogledao je Jenny, a onda skrenuo pogled. - Ne želimo nepotrebna ogovaranja. Ali, vjeruj mi, od tebe ne tražim nikakve obaveze, osim u trenucima kad pred drugima trebaš igrati ulogu moje žene.

Šutjela je. Krenuli su dalje hodnikom.

- Ovo će biti tvoja dnevna soba - rekao je, otvorivši vrata nasuprot njegove sobe.

Jenny se soba nije dopala. Sjetila se svoje udobne, iako često nepospremljene dnevne sobe, i srce joj se stegnulo. U ovoj elegantnoj i hladnoj sobi, ona bi se bojala pomaknuti i jastučić na fotelji...

- Smijem li...mogu li ponešto izmijeniti? - zbunjeno je upitala. Soba je lijepa, ali...

On je oštro presječe. - Ovo je tvoj dom, dijete. Radi u njemu što god želiš. Želiš li kupiti nešto u ponedjeljak? Spremit ću ti ček.

- Ne, ništa ne želim kupiti, hvala ti.
- U ponedjeljak ću iz banke izvaditi nešto novca da ti se nađe, a čim sredimo dokumente, otvoriti ću čekovnu knjižicu na tvoje ime. Trebat će ti, da kupiš nešto odjeće...

Njena glava prkosno poskoči. - Imam ja što obući. Rekla sam ti da mi ništa ne treba. Tvoje je da se brineš o Diane...

On je pogleda očima prepunih skrivenog smijeha.

- Bodljikav jež, eto što si ti. Pa dobro, ako nećeš ništa kupiti, morat ću ja to obaviti. Samo, možda ti se neće dopasti...
- Ako meni nešto kupiš, ja to neću nositi! - rekla je tvrdoglavo.
- Nemoj biti djetinjasta. Želim da izgledaš elegantno i lijepo. Ne želim da ljudi govore da se žena Rastona Fenwicka odijeva kao neka siromašna rođaka.
- Vidjela sam, tamo dole, kako se stidiš zbog ovog mog kostima. - Svi su me prezirali, uključujući i tebe. Zašto ne siđeš dole, i ne objasniš im kako se to dogodilo da se oženiš ovako siromašnom djevojkom? - Osjetila je da joj je glas prekinuo jecaj i naglo je okrenula glavu od njega.
- Jenny, rekao je zbunjeno, a onda uplašeno upitao. - Zar ti plačeš? - Prišao joj je i privukao k sebi. - Nemoj plakati - rekao je i rukom pomilovao njenu kosu. - Nisam ni jednog trenutka pomislio da izgledaš loše. Izgledala si lijepo i skromno, možda malo starinski.

Jennyno srce počelo se neobično ponašati, i ona se uplašeno iščupa iz njegovog zagrljaja. Zbunjeno su nekoliko trenutaka jedno drugome gledali u oči, a onda se Raston nasmijao.

- Oprosti, uvijek sam slab kad vidim da netko plače.
- Ne moraš se ispričavati. - Jenny se čak uspjela i nasmiješiti. - Kupit ću nekoliko haljina u ponedjeljak. Ne želim izgledati starinski. To je još gore nego da izgledam jadno.
- Znači, to smo dogovorili - rekao je. Pretpostavljam da se želiš ovdje sâma snaći, zato ću sada otići. U osam je večera. Hoćeš li znati pronaći put do trpezarije?
- Pretpostavljam da hoću. - Onda je zbunjeno upitala. - Zar za svaki obrok moramo ići u trpezariju? Je li moguće da ja ovdje gore nešto skuham?

On je malo zbunjeno pogleda. - Zar toliko mrziš moju majku?

- Ona mene ne voli - reče Jenny. - Osjećam se neugodno.
- Da, razumijem te. Tamo, iza stepenica, nalazi se jedna mala soba. Mislim da se može preurediti kao kuhinja.

Ušla je u svoju spavaću sobu i počela je razgledavati. Nije znala koliko je vremena stajala pokraj prozora, promatrajući veliki vrt, kada su Diane i Mark ušli u sobu.

- Oho, otkud vi? - uskliknula je radosno.
- Kilometre smo prešli u ovo kućerini! - Diane umorno sjedne na krevet. - Znaš li da smo se dva puta izgubili?
- Tog je trenutka kućom odjeknuo gong. Pošto su oprali ruke i počesljali se, krenuli su niz stepenice. U međuvremenu su otišli svi gosti osim advokata Newmana.

Gospođa Fenwick je stajala pokraj ogromnog stola i radila raspored sjedenja.

- Rastone, ti ćeš ovdje sjediti, a... - zastala je kad su njih troje ušli. - Oh, zaboravila sam na dječaka. - Obrve su joj se strogo spojile. - Zar nije vrijeme da se bude u krevetu?
- Subotom ga puštam da s nama sjedi malo duže, gospođu Fenwick - rekla je Jenny mirno.
- Dobro. Morat ćemo se dogovoriti oko njegovih obroka. Danas ću ga odvesti u kuhinju i zamoliti kuharicu da mu da nešto za pojesti.

Odjednom se umiješa Raston. - On će večerati s nama. Staviti ćemo još jedan tanjur za njega.

Gospođa Fenwick nešto je pokušala reći, ali Rastonov hladan pogled odmah je zaustavi.

Za Jenny je večera bila najobičnije mučenje. Zabrinutim je pogledom pratila svaki Markov pokret, a dječak je cijelo vrijeme tako ukočeno sjedio, da je bilo očigledno koliko je uplašen. Kao da čita Jennyne misli, Raston odjednom reče. - Jenny bi htjela imati malu kuhinju pokraj svojih soba, majko. Mislio sam da bismo mogli onu malu sobu pokraj stepenica...

- Nikako, Rastone - prekine ga brzo majka. - Valjda nisi i ti prihvatio taj prijedlog? Ne želim da mi kuća smrdi na luk i zelje.

Odgovorio je mirno, ali oči su mu sjale. - Ne vjerujem da će se hraniti isključivo lukom i zeljem. U kući već postoji kuhinja, ne vidim zašto bi druga toliko smetala.

Njegova majka pogleda Jenny očima punim mržnje. - Zvuči mi strašno...prostački, da se napravi druga kuhinja u stanu. Kao da je ova kuća za iznajmljivanje, ili tko zna što. Ovo je, uostalom, tvoja kuća Rastone, i ja to ne smijem zaboraviti.

Nakon toga, atmosfera je postala još sumornijom. Kada je posljednje jelo stiglo na stol, Jenny s olakšanjem izusti:

- Moram spremiti Marka u krevet - rekla je ustajući.
- Valjda je dovoljno velik da sâm to napravi - reče pakosno gospođa Fenwick.
- Je, ali ovo je nova kuća, ovdje je sve novo za njega. Osim toga, još ga uvijek običavam pokriti i nešto mu pročitati.
- Nemoj se predugo zadržati, gospodin Newman će uskoro otići - reče njena svekrva.

Stari advokat ustane. - Nemojte žuriti zbog mene. Mogu se i sada pozdraviti s Jenny. Nježno je uzeo njenu ruku u svoju i jedva čujno rekao. - Smiri se, djevojčice. I visoko podigni glavu.

*

Sljedećeg dana Rastona uopće nije vidjela. Imao je neki važan posao u Londonu i odlučio krenuti dan ranije.

- Moram te zamoliti da malo smiriš svog brata - rekla joj je gospođa Fenwick tijekom večere tog dana. - Popodne se nisam mogla odmoriti, trčao je i lupao nogama poput krda slonova.
- Pa, jedva se pomaknuo cijelo popodne - začuđeno reče Jenny.

Nikada do sada nitko mi nije rekao da lažem - reče gospođa Fenwick otrovnom bojom glasa.

- Ali nisam...- počne Jenny, a onda zašuti. Zašto da se opravdava?

Za Jenny, vrijeme je sporo teklo. Posluga je obavljala sve poslove, tako da nije imala što raditi. Osim toga, gospođa Fenwick joj je dala do znanja da njenu pomoć ne želi. Jenny se povukla u svoju sobu, a malo kasnije otišla na šetnju po kiši.

Kad se vratila, otkrila je da se Raston vratio s puta, i na njeno veliko čuđenje, raspoloženje joj se odmah popravilo. Možda zato, pokušala je naći objašnjenje, jer on ne pokazuje tako otvoreno da sam ovdje nepoželjna.

Prijateljski joj se osmjehnuo i rekao. - Izgledaš svježije i lijepo. Vjerojatno si uživala u ovoj šetnji.

Nasmijala se i sklonila nekoliko vlažnih uvojaka s čela.

- Ukočila sam se od zime. Jesi li zadovoljan obavljenim poslom?
- Jesam. Vratio bih se ranije, ali zaustavio sam se kod Browninga, građevinara. Obćao je da će sutra započeti s radom na tvojoj kuhinji.

Prije nego je išta uspjela reći, zavukao je ruku u džep i izvukao malu, bijelu kutiju.

- Ovo sam tebi donio. Vjenčani poklon.

Uzela je kutiju i zagledala se u nju. Bilo bi puno lakše kad on ne bi bio toliko ljubazan, pomislila je.

- Hajde, otvori je.

Prstima ukočenima od hladnoće, nespretno je otvorila kutiju i onda zbunjeno podigla trostruku ogrlicu od bijelih bisera.

- Zar je nećeš probati? - upitao je i uzeo joj ogrlicu iz ruke. - Ja ću ti je staviti.

Gospođa Fenwick ušla je u trenutku kad je zakopčavao kopču na njenom vratu. Stajala je mirno i promatrala ih.

- Divna je, reče Jenny, prstima milujući biserje, istovremeno osjećajući njihovu hladnoću i svoj očaj i tugu. Sigurno je bila jako skupa. Nisi mi je trebao kupiti.

Gospođa Fenwick reče mirno, bezizražajno. - Slažem se s Jenny. Nešto jednostavnije bi joj puno više odgovaralo.

Pogledao je majku. U pogledu njegovih tamnih očiju bilo je nečeg što je uplašilo Jenny. Prije nego je išta uspio reći, Jenny izjavi:

- Ovo je najljepša ogrlica koju sam u životu vidjela.

Trenutak napetosti je prošao, i počeli su razgovarati o uobičajenim stvarima. Ali, uvečer, kada je ostala sama u svojoj sobi, Jenny izvadi bisere iz kutije i počne ih dugo razgledavati. Nije je toliko uzbuđivala činjenica što su toliko skupi, već što je odvojio vrijeme da ih joj kupi.

Radnici su se pojavili sljedećeg jutra. Gospođa Fenwick se uvrijeđeno povukla u svoju sobu, i tamo ostala gotovo cijeli dan. Jenny je neko vrijeme osjećala sažaljenje spram nje, ali nakon ručka, tog je osjećaja nestalo.

Bila je pošla u sobicu da vidi kako napreduje posao i začuđeno rekla.

- Nisam htjela slavinu s ove strane, bit će teško za pranje posuđa...

- Slušajte, gospođo - reče radnik. - Tko ovdje izdaje naređenja? Stara dama nam je rekla da je ovo samo privremeno rješenje. Ona želi da slavinu stavimo baš na to mjesto, da bi se lakše mogla ukloniti nakon vašeg odlaska.

*

U petak, nakon večere, Raston joj je priopćio.

- Danas sam dobio pismo od tete Nensy. - Onda, okrenuvši se prema Jenny, počne objašnjavati. - Ona je moja kuma. To je jedna vrlo energična stara gospođa koju jako volim. Želi da te dovedem kod nje, jer zbog bolesti nije mogla doći ovamo.

Jenny je šutjela. Nije znala što bi odgovorila. Raston je nastavio.

- To je nešto kao naredba, nemam je hrabrosti odbiti. Ona živi pedeset milja odavde, tako da ćemo morati prenoćiti kod nje. Jenny, da krenemo sutra?

Zamislila se. Otkako su se vjenčali, ona i Raston nisu bili nasamo duže od desetak minuta. Ako krenu na taj put, možda će joj biti neugodno biti samoj s njim.

- Mislim da bismo trebali otići - nastavio je Raston.

Klimnula je glavom.

Krenuli su u subotu, odmah poslije ručka.

- Potrudi se da ne naljutiš staru gospođu Fenwick - šapnula je Jenny Marku pred odlazak.
- Pokušat ću, ali znam da neću uspjeti - reče dječak bespomoćno.
- Znaš, umiješa se odjednom Raston - uvijek sam te cijenio što si toliko odana svojoj porodici. Ali, ne moraš toliko brinuti. Njemu se neće ništa dogoditi za dvadeset i četiri sata, dok nas neće biti.

Šutjeli su gotovo cijelim putem. Vrijeme je bilo nepovoljno, a smrznuti snijeg na cestama opasno je prijetio nepažljivim vozačima. Raston je svu svoju pozornost usredotočio na vožnju. Povremeno, Jenny ga je promatrala. Voljela bih da ga bolje poznajem, pomislila je protiv svoje volje. Voljela bih znati što misli i osjeća.

Do Rastonove su kume stigli baš u vrijeme poslijepodnevnog čaja.

- Zovi me teta Nancy - naredila je stara gospođa, dok je promatrala Jenny prodornim očima. - Da, Raston je napravio dobar izbor. Dođi bliže, dijete, da te bolje vidim.

Jenny je zbunjeno poslušala.

- Ne bi ti škodilo da nabaciš koju kilu - kritički je promatrala teta Nancy. - Ali, izgleda da je danas moderno da djevojke izgledaju kao lovački psi. Drago mi je da Raston nije oženio onu s obojenom kosom. Nisam je podnosila.

Nastala je kratka, neugodna stanka. Raston brzo uskoči.

- Tvoj oštar jezik jednog će te dana uvaliti u neprilike, teta Nensy. Bolje nam reci kako si?

Stara je gospođa rukom pokazala na invalidska kolica.

- Ja sam rob ove naprave, ali podnosim je...Na žalost, neću vas moći osobno odvesti do vaše sobe. Rastone, ti ćeš se snaći. Dala sam vas sobu s pogledom na ulicu.

Jenny uplašeno pogleda Rastona. On joj neprimjetno dade znak da je razumio.

- Hvala, teta. Neka ti Jenny radi društvo dok ja donesem stvari iz auta.

Čim je izašao iz sobe, starica se okrene prema Jenny.

- Reci mi, brzo, kako ti je uspjelo iščupati ga iz kandži one vještice Marite? Bio je kao opčinjen, slijep za sve njene mane.

Jenny spusti pogled. Nije mogla lagati ovoj staroj gospođi, koja joj je očigledno bila naklonjena.

- Nije bilo lako - promrmljala je.

Raston se ubrzo vratio, a razgovor je skrenuo na druge teme. Konačno je došao trenutak da Raston pomogne starici da iz fotelje prijeđe u kolica i oni je odguraše do njene sobe.

Kada su se vrata za staricom zatvorila, njih su dvoje ostali sami u hodniku.

- Pa, vrijeme je da se i mi povučemo - reče Raston.
- Trebao si joj objasniti... - zbunjeno reče Jenny.
- Ne možemo ovdje razgovarati - prekine je on i rukom pokaže na vrata iza kojih se čula škripa invalidskih kolica.

Uhvatio je Jenny pod ruku i poveo je u sobu koju je njegova kuma za njih pripremila.

- Ona je stara žena, Jenny, a osim toga me jako voli. Ne želim je ostavljati u nedoumici i zbunjenu. Pogledaj, ovo su dva kreveta. A osim toga, u pitanju je samo jedna noć.
- Kako možeš govoriti tako mirno - upita ga uplašeno.
- Draga moja, svijet neće propasti ako nas dvoje zajedno provedemo noć u jednoj sobi. Molim te, prekini s tim uzrujavanjem. - I prije nego što je stigla odgovoriti, on uze svoju torbu i nestane iza vrata kupaonice.

Jenny je još uvijek stajala nasred sobe, zbunjeno grickajući usnu, kad se Raston vratio u pidžami i zavukao ispod pokrivača.

Podrugljivo ju je pogledao. - Namjeravaš ovdje stajati cijelu noć? Uostalom, meni je svejedno, ja ću spavati. Laku noć.

Nakon nekoliko trenutaka njegovo je ujednačeno disanje ispunilo prostoriju. Jenny se polako skinula i legla u krevet. Ali, zaspati nije mogla. Nakon nekog vremena je ustala, uzela svoj pokrivač i krenula u dnevnu sobu. Odlučila je prespavati na divanu, te ustati rano, prije nego se teta Nancy probudi.

Tek što je legla, otvorila su se vrata i na njima se pojavio Raston. Podrugljivo ju je gledao.

- Baš si tvrdoglava - rekao je.
- Nisam mogla zaspati - počela se pravdati Jenny. - Žao mi je što si se probudio... Nisam te htjela uznemirivati...
- Uznemiruješ ti mene više nego što misliš. - Prišao joj je, podigao njenu kućni haljinu sa divana i prebacio je preko ramena.
- Hajde sada u krevet, jer ćeš se inače prehladiti. Ako netko treba spavati ovdje, onda sam to svakako ja.

Poslušno je obukla haljinu. Najednom, on sasvim tiho reče. - Jenny" - Ona je podigla glavu, i prije nego se uspjela otrgnuti, našla se u njegovom zagrljaju. Ljubio ju je snažno, strasno i dugo...

Onda se naglo od nje odmaknuo. Odgurnuo ju je gotovo grubo.

- Idi, Jenny, izlazi odavde. Idi u krevet - rekao je potpuno promijenjenim glasom.

*

Sutradan nakon ručka su krenuli nazad.

- Dođite ponovo - strogo je naredila stara gospođa. Onda, oštro pogleda Rastona. - Tvoja mi je žena dopada. Čuvaj je.
- Hoću - nasmijao se Raston zadovoljno.

Vozili su skoro cijeli sat, kada je on iznenada prekinuo tišinu.

- Ne možemo ovako dalje, Jenny.

Zastao joj je dah. Ovaj je razgovor očekivala.

- Noćas...- zastao je usred govora i nekoliko trenutaka kao da je razmišljao kako da nastavi. - Hoću reći kako je sve to neprirodno. Morat ćemo nešto poduzeti.

Pogledala ga je. Pogled mu je bio prikovan za put. Mogla je vidjeti njegov profil, malo stisnuta usta, snažni podbradak i nemirni čuperak koji mu je pao na čelo. Volim ga, zaključila začuđeno. Ne znam kako se to dogodilo, ali zaljubila sam se u svog muža.

Čula je da on nešto govori, ali zbog svog iznenadnog otkrića, nije mogla pratiti njegove riječi.

- ...vrlo važnu konferenciju - govorio je, a ona se polako pokušala uključiti u razgovor. - Želim da znaš da sam na konferenciju pozvao i Petera Forsighta.
- Petera...- zbunjeno je ponovila. Posljednjih ga se dana jedva sjetila. Kako je uopće mogla zbog njega toliko patiti? Raston je pogleda.
- Da, on dolazi u Highbridge. Pozvao sam ga kod nas. Sada, kada više nisi toliko ozlojađena, možeš li mu oprostiti? Jer, ako se vas dvoje možete pomiriti, učinit ću sve da te oslobodim obveze spram mene.

*

U vrijeme kada su stigli kući, djeca su već odavno bila u krevetu, ali stara gospođa Fenwick čekala ih je u salonu.

- Dođi da vidiš ovo - rekla je Rastonu, uopće ne pogledavši Jenny. Ona ga povede u dnevnu sobu i pokaza prstom na slomljene komade porculanske vaze, na stolu pokraj prozora.

- To je Mark napravio - rekla je gospođa Fenwick ledenim, optužujućim glasom.

Raston mirni reče. - Uvjeren sam da je slučajno...

- Slučajno! - bijesno ga prekine majka.

- Ta divna kineska vaza generacijama je pripadala mojoj porodici. A sada, ova prostačka djeca...To je neizdrživo! Oni nemaju nikakvog poštovanja prema ljepoti. Uostalom, i otkud im, kada znamo iz kakvog doma dolaze?

- Gospođo Fenwick - mirno je prekine Jenny - ne mislim da je tako. Naš je dom bio prilično siromašan, ali je zato bio prepun ljubavi i radosti. Kada je Mark slomio ovu vazuu?

- Jučer popodne.

- A vi ste ove komade od onda ovdje ostavili? - Jennyn je glas podrhtavao od uzbuđenja. - Kako ste svirepi i mudri. Ostavili ste to zato da Mark neprestalno pati i da se cijelo vrijeme stidi. Vi ste...

- Kako se usuđuješ? Ti bijedna, gramziva primitivko!

Raston je oštro prekine. - Majko, dosta! Smatram da nije bilo potrebno ostavljati vazuu cijelo ovo vrijeme i time mučiti dječaka. Već si mogla primijetiti da je mali jako osjetljiv.

- On je najobičniji huligan! I jako me čudi da si se ti, Rastone, okrenuo protiv svoje majke. - Okrenula se prema Jenny. Lice joj je bilo ukočeno, a usne su joj

se pretvorile u tanku, bijelu liniju. - Neću da dječak više bude ovdje. Morate ga poslati u neki internat.

Jenny osjeti kao joj se srce steže. Koliko god je osjećao da mu u ovoj kući nije mjesto, Mark je bio sretan pokraj svoje dvije sestre. Ako ode, onako mali i osjetljiv, među nepoznate dječake, bit će još nesretniji i usamljeniji. Odmahnula je glavom.

- Ne, gospođo Fenwick.

Spustila je pogled na razbijeni porculan na stoliću. Poželjela je nasloniti glavu na Rastonovo rame i isplakati se, slušati njegov duboki, mirni glas kako je umiruje...ali znala je da je on posljednji čovjek na svijetu kome bi se mogla povjeriti.

Kao da je shvatio koliko je nesretna, on priđe Jenny i spusti joj ruku na rame.

- Jenny, ispričavam se u mamino ime. Ali, slažem se s njom da bi Mark trebao otići u internat. Koristit će mu da bude s djecom, osamostalit će se na taj način. On se previše oslanja na tebe.

Sljedećeg je jutro radnik završio malu kuhinju za Jenny. Poslije podne, tijekom spremanja večere za svoju malu porodicu, osjećala se kao preporođena. Uživala je u svojoj maloj kuhinji, u tome što u ovoj velikoj i hladnoj kući postoji jedan mali kutak u kojem se može ponašati prirodno, pa čak i pjevušiti dok radi. Tog je dana Jenny uredila i dnevnu sobu. Konačno je iz njene stare kuće stigao namještaj kojeg je odabrala, a elegantna dnevna soba, sa starom foteljom i šarenim jastučićima, odjednom je živnula i djelovala ugodnije.

Upravo je sređivala sobu, kad netko zakuca na vrata. Pomislila je da je to gospođa Fenwick i ukočila se. Vrata su se otvorila i Raston je provirio. Osjetila se pomalo neugodno u starom puloveru i izlizanim trapericama.

- Izgledaš kao prava domaćica - rekao je kada je ušao u sobu. - Baš mi se dopada kako si preuredila sobu, Jenny.

Zacrvenjela se od zadovoljstva. - Baš sam htjela zapaliti vatru u kaminu. Ako želiš, sjedi malo.

- Hoću, hvala - sjeo je na staru fotelju. - Danas sam došao ranije, jer sam pomislio da bismo mogli negdje izaći na večeru. Otkako smo se vjenčali, nismo nigdje izašli.

- Hvala, to je baš lijepo...ali, obećala sam djeci...pripremila sam prvu večeru u našoj kuhinji. Ne bih voljela da se osjete prevarenima.

- U redu - ustao je. - Možda nekom drugom prilikom.

Duboko je uzdahnula. - Ako ti...hoću reći, bi li htio s nama večerati? Nije nešto specijalno, ali mi to volimo, a ima i previše toga. Samo, pretpostavljam da ne želiš majku ostaviti samu...

Nasmijao se. - Onako, među nama rečeno, moja majka baš nije najugodnije društvo. Još uvijek plače zbog vaze. Da, hvala Jenny, volio bih s vama večerati.

Večer je prošla previše brzo. Jenny se nije sjećala sretnijeg trenutka posljednjih nekoliko mjeseci. Večerali su u kuhinji, a Raston se smijao i šalio kao i Diane i Mark.

Poslije večere, dok su djeca spremala domaću zadaću u svojim sobama, Raston je pomogao Jenny oprati suđe.

- Znaš - rekao je - vas troje nikada nisam vidio ovakve. Izgledali ste mi kao tri ptice puštene iz kaveza. Zar je do sada bilo tako strašno?

- Da - priznala je.

- Žao mi je. Ali nemoj previše osuđivati majku. Ona je hladna žena. Nikada nije imala topline, kao ti...Nije ona kriva.

*

Jenny se bojala tog prvog susreta s Peterom, no sve je prošlo iznenađujuće mirno. Kada je on došao, stajala je u predvorju pokraj svoje svekrve.

Prvog trenutka kao da se zbunio, a onda joj je pružio ruku.

- Zdravo, Jenny, drago mi je što te ponovo vidim.

Prihvatila je njegovu ruku. Ničega tu nije bilo od starih uzbuđenja, ni drhtaja, ni topline zbog dodira. - Dobro došao, Peter!

Sve do poslije večere razgovaralo se o općim temama, i Jenny nije imala priliku da nasamo razgovara s Peterom. Kasnije, kada su se ostali gosti počeli razilaziti po sobama i grupama, on joj je prišao i tiho rekao:

- Želim s tobom razgovarati. U četiri oka.

Začudeno ga je pogledala. - Nemoguće. Osim toga, što se uopće ima za reći?

- Molim te, Jenny, moram ti objasniti kako je bilo.

Podigla je glavu i ugledala Rastona.

- Zašto ne odvedeš Petera gore i pokažeš mu svoj dio kuće?

Tog je trenutka spram Rastona gotovo osjetila mržnju. Nije je morao baš tako otvoreno gurati u ruke drugom čovjeku.

Kada ga je uvela u svoju dnevnu sobu, ledenim je glasom rekla.

- Dobro, da čujem objašnjenje.

Peter krene prema njoj i počne molećivim glasom. - Znam što proživljavaš, Jenny, ali pokušaj razumjeti...

- Griješiš - mirno ga je prekinula. - Ne znaš što proživljavam. Vjeruješ da sam ogorčena i ljuta zbog onog što si napravio. Da, bilo je i toga. Ali prošlo je. Više mi do tebe nije stalo.

- Ne misliš valjda ozbiljno? - zbunjeno ju je gledao. - Još do nedavno si me voljela, a ljubav ne iščezava tako brzo.

- Ja sam udata, Peter, zar ne znaš?

- Znam što se krije iza vašeg takozvanog braka - rekao je brzo. - Zar misliš da bih tako s tobom razgovarao da vjerujem da si zaljubljena mladenka?

Prišao joj je, i prije nego što je stigla reagirati, našla se u njegovom zagrljaju. Ljubio ju je žednom strašću. Da li zbog toga što još nije zaboravila njegove poljupce, ili zbog tuge i usamljenosti, nije se branila.

- Vidiš li - uzviknuo je, kada ju je pustio iz zagrljaja. - Sada mi reci da ti nije stalo do mene!

Nije stigla odgovoriti. Vrata su se širom otvorila, a na njima je stajao Raston. Za trenutak ih je promatrao, a onda mirno rekao.

- Mislím da biste trebali sići, primijetit će da vas nema.

Peter klimne glavom i pođe prema vratima.

- Ja ne idem - reče Jenny uzdrhtala glasa. - Reci da imam glavobolju.

Peter je izašao, ali Raston je ostao nepomično stajati.

- Izvinjavam se što sam vas morao prekinuti, ali... - počeo je.

Ona odjednom izgubi kontrolu. Vidjela ga je kao kroz maglu. Mrzila ga je. Mrzila ga je, jer mu je bilo svejedno što ju je poljubio neki drugi čovjek...a istovremeno ga je i voljela, i osjećala se poniženom i uvrijeđenom.

Podigla je ruku i snažno ga udarila po obrazu. Onda, prije nego je stigao reagirati, otvorila je vrata i izgirala ga kroz njih. Zatim je sjela u fotelju i briznula u plač.

*

Kada se sljedećeg jutra probudila, Jenny je osjećala snažnu glavobolju. S mukom je ustala i obukla kućnu haljinu. Oba su djeteta bila kod kuće, budući da su upravo započele školske ferije. Odlučila je zamoliti Diane da pripremi doručak, te se onda vratiti u krevet.

Jenny je ležala zatvorenih očiju, kada je začula buku u hodniku i Markov uplašeni glas. Ustala je.

Ugledala je dole, pri dnu stepenica, kako Mark stisnutih šaka kreće prema gospođi Fenwick.

- Mark! - viknula je i potrčala niz stepenice. Ščepala ga je objema rukama i počela tresti. Mark se baci u Jennyno naručje i počne gorko plakati.

- Razbila mi je vlak, Jenny! Namjerno! Uzela je čekić i razbila ga!

Gospođa Fenwick mirno reče. - Napravila sam to da bih ga naučila redu.

Igračkama nije mjesto u predsoblju. Ne dozvoljavam da mi kuću prekriju njegove igračke. To sam mu već rekla.

- Pao mi je... - plakao je Mark. - Vratio sam se po njega, ali ona ga je uzela prije mene...

Jenny podiže dječaka i ponese ga uz stepenice.

Rekla mu je da se igra u svojoj sobi, a onda se otišla obući.

Kada je bila gotova, krenula je u Markovu sobu da s njim porazgovara.

Zbunjeno je zastala pred njegovim vratima. U sobi je vladala takva tišina, da je pomislila da je Mark izašao. Ali kada je ušla, zatekla ga je kako sjedi na tepihu i igra se. Kada je čuo da zatvara vrata, Mark je uplašeno skočio.

- Što ti je to? - upitala je. - Što to skrivaš od mene?

- Ništa - rekao je, skrivajući igračku iza leđa.

- Pokaži mi to, Mark.

- Neću, to je moja stvar...

Gledala je tu stvarčicu...Bio je to nespretno izrađen kipić žene u plastelinu.

Dvije oštre igle bile su probodene kroz njeno tijelo.

- To je trebala biti figura od voska - objašnjavao je zbunjeno. - Ne vjerujem da će plastelin biti od koristi...to je ona...

Uplašeno ga je pogledala. Jasno je da je to samo dječja igra, ali osjećaj koji ga je na to natjerao nije uopće bio djetinjast.

- To je ružno, Mark - rekla je mirno. - Razočarao si me, nisam mogla niti pomisliti da ćeš se baviti vradžbinama...

- A što je ona meni napravila? - uzviknuo je dječak. Onda, vidjevši Jennyno uplakano lice, dječak brizne u plač. - Jenny, žao mi je, oprosti...

- Mislim da bi trebao otići u internat, Mark. - To će biti najpametnije. Nekoliko je trenutaka stajao kao ukočen u njezinom zagrljaju, a onda je podigao glavu. - Zar ne bi umjesto mene ona mogla otići? Bili bi tako sretni...samo mi i Raston...Jenny, otjeraj nju...

- Ne možemo, Mark. Ovo je njen dom. Osim toga, to ne radim da te kaznim, već da ti omogućim bolju naobrazbu.

On je tužno pogleda.

- Dobro, Jenny - rekao je.

- Idem se presvući, pa ću onda otići do direktora jedne škole s internatom, nedaleko Highbridgea. Poznam to mjesto, jako je lijepo. Raston i ja smo neki dan prolazili onuda i vidjeli dječake kako igraju nogomet. Činili su se zadovoljni.

*

Kada se telefonom najavila direktoru škole, Jenny se krenula autobusom da se nađe s njim. Nakon razgovora, osjećala se puno bolje. Uvjerila se da se radi o čovjeku koji ima razumijevanja za male dječake poput Marka.

Upravo se rukovala s direktorom škole i krenula niz stepenice, kada je ugledala Rastona kako joj prilazi.

- Diane mi je rekla što se dogodilo - rekao je. - Došao sam kući, kada me majka nazvala telefonom.

- Tvoja je majka prema Marku bila surova - rekla je.

- Znam. Nemam niti jedan razlog kojim bih je opravdao.

Šutke su krenuli prema njegovim kolima.

Kada su već stigli pred kuću, rekao je.

- Želim biti otvoren prema majci. Sve dok za nju ne pronađemo odgovarajući stan, ja ću stanovati gore, u tvom, odnosno našem dijelu kuće. Jesti ću s vama, i vrijeme ću provoditi s tobom i djecom. Ne smijemo zanemariti naš brak, jer to nije samo privremeni ugovor.

Pod ruku, pošli su uz stepenice prema kući. U trenutku kada je otvorio vrata, Jenny odjednom osjeti neku neobjašnjivu promjenu svog raspoloženja. Nije mogla odmah otkriti uzrok tome, ali kao da je sva sreća iščezla, instinktivno je osjetila da se nalazi u opasnosti.

Odjednom su se vrata od salona otvorila, a gospođa Fenwick se pojavila. Izraz njenog lica odavao je radost.

- Rastone, molim te dođi u salon. Imamo gosta koji te želi vidjeti.

Tog trenutka Jenny shvati kakav je to neugodan predosjećaj imala. Bio je to blagi Maritin parfem, kojeg u prvom trenutku nije prepoznala, ali sada, kada je ugledala vitku plavušu, sve joj je bilo jasno.

Zastala je i promatrala Rastona kako ulazi u salon. Vrata iza njega su se zatvorila, a iza njih je začula Maritin glas. Međutim, vrata salona su se naglo otvorila i on je izašao. Pošla je korak prema njemu, ali on je nije vidio. Krenuo je spram ulaznih vrata i izašao. Trenutak nakon toga, čula je kako motor njegovih kola radi. Pošla je u krevet, ali nije mogla zaspati. Ležala je i osluškivala sve šumove, da bi čula kada će se Raston vratiti. Samo da Marita više be bude u kući kada se on vrati, samo da je više ne vidi, razmišljala je. Već je bila ponoć kada je začula glasnu škripu automobilskih guma. Istovremeno, začuo se i povik gospođe Fenwick. Skočila je iz kreveta i, ogrnuvši se kućnom haljinom, potrčala niz stepenice. Ulazna vrata bila su širom otvorena, a cijeli je ulaz bio osvijetljen farovima Rastonovog automobila. Raston je upravo izlazio iz kola i pritrčavao nekome tko je ležao na cesti. Jenny je gledala kako Raston nosi Maritu s nježnošću i strahom. Kada je prolazio pokraj nje, tiho je upitala.

- Mogu li za nju nešto napraviti?

Nije ništa odgovorio. Vjerojatno je nije niti čuo.

*

Preostali dio noći Jenny je provela kao u nekom košmaru prepunom nestvarnih slika. Mehaničkim je pokretima pomagala svekrvi rasprijeti krevet za Maritu, dok je Raston stajao s djevojkom u naručju i čekao.

- Pozvala sam liječnika - rekla je gospođa Fenwick, kada su položili Maritu na krevet.

Nedugo zatim, na ulaznim se vratima oglasilo zvono, a Jenny siđe da ih otvori. Bio je to liječnik u pratnji bolničarke, koja projuri pokraj Jenny i potrča u sobu u kojoj je ležala Marita. Liječnik ju je slijedio, a Raston i njegova majka pridružili su se Jenny u hladnom predsoblju. Nakon nekog vremena liječnik je izašao.

- Prilično je teško povrijeđena, mada nema razloga za paniku. Neko će vrijeme morati nepokretno ležati, zbog opasnosti od potresa mozga.
- Ne brinite, doktore, ja ću je njegovati - reče gospođa Fenwick.
- Ostavit ću bolničarku pokraj nje, dok se ne uvjerim da je sve u redu.

Poslije toga, Maritinom je ocu javljeno što se dogodilo. Iza toga, pa sve do jutra, u kuću Rastonovih pristizalo je mnogo njihovih prijatelja.

*

Maritin je život bio u opasnosti punih osam dana. Tijekom tih osam dana, svi u kući živjeli su u neprestanom strahu, govorilo se šapćući, hodalo se na prstima... Čak je i Mark, iako mu nije bilo potpuno jasno što se dogodilo, osjetio da je u kući atmosfera drukčija nego inače. Raston nije odlazio na posao, i cijelo se vrijeme nalazio u Maritinoj neposrednoj blizini.

Marita je ležala na malo podignutom jastuku. Njeno lijepo i ljupko lice bilo je blijedo, a srebrnastoplava kosa bila joj je poput krune razasuta po jastuku.

- Zdravo Rastone, dođi, sjedi pokraj mene i zabavi me malo.

Nakon nekoliko trenutaka došla je i godpođa Fenwick s Maritimim ocem, a Jenny neopaženo izađe iz sobe. Strah s kojim je živjela posljednjih tjedan dana napokon je prošao.

Sjedjela je u svojoj dnevnoj sobi i pripremala Markovu garderobu za internat, kada je ušao Raston.

- Da, ona se oporavlja - rekao je, duboko odahnuvši. - Čini mi se da se dogodilo čudo. Jenny, ima nešto što sam te želio pitati...

- Izvoli? - Podigla je glavu i pogledala ga. Na njegovom se čelu pojavila bora, kao da je vrlo zabrinut, i kao da je pitanje koje će postaviti od presudnog značaja.

- Prije nego se ovo s Maritom dogodilo, ona mi je rekla da je večer uoči našeg vjenčanja bila kod tebe...

- Da, znam. Čula sam što je rekla.

- Zašto mi nikada nisi spomenula da je bila kod tebe?

Trebala joj je gotovo minuta da se savlada. Onda, potpuno mirna, ravnodušnim glasom reče:

- Pretpostavljam da se nisam sjetila. Ako se sjećaš, naši su odnosi tada bili prilično zategnuti. A poslije sam zaboravila.

- Zaboravila si? Zar nisi mogla pomisliti da bih ja to trebao znati?

Osjetila je kako joj se usne stežu od gorčine. Kao i uvijek kada je bila ljuta ili bijesna, svojoj je ljutnji pustila na volju.

- Dobro, ako je to toliko važno, reći ću ti točno što je bilo. Došla je kod mene, ali ne da se ponizi, kako je to tebi prikazala, nego sa zahtjevom. Od mene je tražila da potpišem dokument kojim se odričem tog braka i tvoje prodavaonice. Rekla mi je da sam bijedna, srebroljubiva gramzivica, i da ona zna način na koji se postupa s takvim osobama. Što sam nakon toga trebala napraviti? Slegnuo je ramenima.

- Nemoj više na to misliti. To je sada prošlo. Oprosti što sam te uopće pitao.

*

Sutradan je bolničarka napustila Maritu, budući da je liječnik ocijenio da se dovoljno oporavila.

Oko podneva, Jenny je ugledala svoju svekrvu kako se uspinje stepenicama, noseći poslužavnik za Maritu.

- Dozvolite da ja to napravim - ponudila je.

Mrzovoljno, gospođa Fenwick joj dade poslužavnik.

- Ne mogu zahtijevati od sobarica da služe Maritu - rekla je starica. - I bez toga imaju previše posla. A sada, kada je Raston otišao na posao...

Jenny osjeti kako joj je srce od zadovoljstva počelo jače udarati. Prestao je svo vrijeme provoditi kod Marite, zaključila je zadovoljno.

- Ja ću joj nositi obroke, ako vam je to neka pomoć - rekla je brzo.

Kada je Jenny ušla, Marita podigne glavu, a oči joj se pakosno stisnuše.

- To si ti! Cijelo sam se vrijeme pitala gdje se to Raston skriva. Nisam te vidala ovdje.

Jenny spusti poslužavnik pred nju i reče mirnim glasom:

- Imam dio kuće na katu.

- Tako? Znači, ti i Raston ne živite zajedno, kao muž i žena?

- Mislim da Vas se to ne tiče - odgovori Jenny.

Marita se nasmije.

- I te kako me se tiče. Ali moram priznati da je to bolje nego što sam se nadala. To olakšava moj posao.

- Na što ciljate? - zbunjeno je upita Jenny.

Marita se zamislila, kao da je nešto osluškivala, a onda je rekla:

- Ti si se u njega zaljubila. Budalo! Uostalom, što da se radi. Ne možeš reći da te nisam upozorila. Obećala sam ti da ću ti ga otetiti, a ja uvijek ispunim svoja obećanja... - naglo je prestala govoriti, jer su se vrata otvorila, i Markova se glavica stidljivo pojavila.

- Tražim Jenny... - uplašeno reče dječak.

- Uđi - reče Marita. - Plašiš me kada tako stojiš na vratima. Kako se zoveš?

- Mark. - Nekoliko je minuta promatrao Maritu, a onda zaključio. - Lijepa si.

Marita se nasmija i pogleda Jenny. - I Raston je to oduvijek tvrdio.

Jenny krene prema vratima. - Hajdemo, Mark.

- Ostavi ga kod mene - reče Marita. - Dopada mi se mali laskavac.

Jenny je ostavila Marka kod Marite i krenula u svoju dnevnu sobu. Diane je, uz muziku s gramofona, vježbala u širem dijelu sobe.

- Izgledaš nezadovoljna, što se desilo? - upitala je.

- Ništa. Upravo sam Mariti odnijela ručak.

Tog se trenutka Mark vratio u sobu, lica zamišljenog i ozbiljnog.

- Jenny, sjećaš li se kada te Peter ostavio?

Jenny ga zapanjeno pogleda.

- Otkud ti sada to? Zašto pitaš?

- On te je prestao voljeti, je li? Je li volio nekog drugog?

- Mark, što to pričaš?

- Razmišljam - reče dječak. - Ako Raston voli Maritu više od tebe, ostavit će te. A Marita kaže da on nju voli najviše od svih.

Jenny i Diane ga zapanjeno pogledaše.

- Marita je lijepa, ali ja je baš ne volim. Volio bih da ode, prije nego te Raston ostavi.

Diane ugasi gramofon. - Mark, molim te, donesi mi onu knjigu koja je u mojoj sobi na stolu.

Pričekala je dok dječak nije otišao, a onda se okrenula k starijoj sestri.

- Vjeruješ li da Marita pokušava vratiti Rastona?

- Da - rekla je Jenny.

Diane spusti glavu. - Hoćeš li mu dati rastavu, ako zatraži?

Jenny rukama prekrije lice. - Morat ću...ne znam...

- Što će se dogoditi sa mnom, Jenny? Moja karijera, moja škola? Ako se rastanete, morat će ti davati neki novac za izdržavanje, zar ne?

- Diane, molim te, nemoj sada govoriti... - počela je ona uplašeno.

- Znam ja tebe, Jenny - tužno reče Diane. - Ti si ponosna i tvrdoglava, i ne bi od njega uzela ni novčića...Na kraju će se sva moja budućnost pretvoriti u...ništa! Postat ću prodavačica ili tko zna što...ne, to ne bih mogla izdržati...
- Diane, molim te, šuti! - uplašeno je rekla Jenny. - Ja još uvijek ništa ne znam, ne znam što će se dogoditi, ne znam što ću napraviti...nemoj me mučiti...

*

Jenny je zažalila što je obećala da će Mariti nositi obroke, ali znala je da se sada ne može povući. Kada joj je dala večeru, sišla je u trpezariju da ponese Maritin poslužavnik. Ali, kada je krenula niz stepenice, Raston je zaustavi.

- Ne možeš sada tamo, liječnik je kod nje. Mora odlučiti može li otići kući. Ako je sve u redu, sutra ćemo je prebaciti kod njenog oca.

S čuđenjem je vidjela kako Raston pruža ruke prema njenim ramenima i privlači je k sebi.

- Blijeda si - reče nježno. - Svo ovo vrijeme je za tebe bilo naporno. - Podigao je jedan pramen s njenog čela i pogledao je u oči. - Ako je tamo sve u redu, sutra ćemo na nekoliko dana nestati odavde...da započnemo nov život, kao što smo se dogovorili...

Osjetila je da joj obrazi odjednom gore i da joj je dah ubrzan. Srce joj je udaralo snažno i brzo, osjetila se sretnom...Znači, on nije zaboravio, nije se predomislio. Osmjehnula mu se, a kada je htio nešto reći, vrata Maritine sobe su se otvorila i liječnik je izašao.

- Dodite u salon, moram vam nešto reći - rekao je.

Rastonovo je lice odjednom prekrilo blijedilo. Šuteći, uplašeni, krenuli su za doktorom koji je ušao u salon i rekao:

- Ona ne može hodati. Smatrao sam da je došlo vrijeme da malo vježba, pa sam joj rekao da ustane i hoda. Ona ne može pokretati noge.

Doktorove je riječi popratila užasna tišina. Onda je Raston rekao:

- To je nemoguće, njene noge nisu bile povrijeđene!

- Na žalost - rekao je doktor - ni ja to ne razumijem. Nikakvih povreda nema. Jedino objašnjenje je da je poremećaj na psihičkoj osnovi. Vjerojatno, duboko u njoj, postoji neki razlog kojeg nije niti svjesna, a koji joj onemogućava hodanje.

- Smatrate li da se pretvara? - Rastonov je glas zvučao mirno.

- Ne, ne mislim da je to svjesno. Radi se o nečemu što se ponekad događa ljudima koji su pretrpjeli neki šok...

- Kako će dugo to potrajati? - prekinula ga je Jenny.

- Ne znam. Može proći nekoliko dana, a može trajati i godinama.

Nakon što je doktor izašao, njih su se dvoje nijemo promatrali, još uvijek ne vjerujući njegovoj prognozi. Onda je Raston rekao očajnim glasom:

- Za sve sam ja kriv!

- Nije točno, ne možeš sebe kriviti zbog toga. Doktor je jasno rekao da to nema veze s ozljedama.

Pogledao ju je bijesno. - Ne moraš me tješiti.

*

Nakon ovog, više nitko nije spominjao mogućnost da Marita ode kući. Njen je otac bio udovac, koji joj ne bi znao organizirati dovoljno pažnje i njege, a gospođa Fenwick je neprestano ponavljala da je njihova dužnost da se brinu o Mariti.

Jenny Rastona gotovo uopće nije vidala. čim bi s posla došao kući, Marita bi počela zapovijedati i on bi je poslušno zabavljao, ili odnosio na trijem, uživajući u prvim proljetnim zrakama sunca.

Jedno popodne, kada je Jenny krenula Mariti pripremiti užinu, sreli su se na stepenicama.

- Zdravo, Jenny - rekao je. - Uopće te ne vidam ovih dana. Da me možda ne izbjegavaš?

Uzdahnula je. Nije imala snage objašnjavati mu svoje osjećaje i sumnje. Pošla je po Maritinu užinu.

Bila je toliko zaokupljena svojim mislima, da je zaboravila zakucati na Maritina vrata. Otvorila ih je i zapanjeno stala. Marita je stajala ispred ogledala i češljala se.

A do ogledala je mogla stići samo ako je hodala!

*

Užasnuta, Marita je gledala u Jenny. Kada se pribrala, podrugljivo se nasmijala.

- Uхватила si me u grijehu! Zнала sam da moram pričekati da svi legnu, ali nešto sam htjela promijeniti na frizuri. Uostalom, nije važno. - Mirno se okrenula i pošla u krevet.

- Lagala si! - tiho je rekla Jenny. Cijelo si ovo vrijeme mučila Rastona osjećajem krivice! Mislio je da nikada više nećeš hodati. Kako si samo mogla? Odjednom, Maritin glas postane pakostan.

- Opominjala sam te da ću sve napraviti, baš sve, da ga ponovo osvojim! Marita stavi ruke pod glavu i zagleda se u strop.

- Liječnik kaže da sam u šoku? Zvuči divno, zar ne? Trebala si ga čuti danas popodne, dok mi je sve to teoretski objašnjavao. Baš je bio simpatičan. S naporom sam zadržala paćenički izraz lica. - Pogled joj je okrnio Jennyno blijedo, užasnuto lice. - Možda ne mogu hodati, jer podsvijesno želim ostati u Rastonovoj blizini. Da. Stvarno, vjerujem da ću uspjeti ponovo prohodati tek kada ga se definitivno odrekneš.

- A ako to ne napravim?

Marita slegne ramenima. - Ako ga se ne odrekneš, ostat ću zauvijek ovdje. Izgledat ću privlačno i ljupko, a također i ružno, u svojim invalidskim kolicima.

Jenny prkosno podigne glavu. - Ne mogu dozvoliti da nastaviš varati Rastona. Reći ću mu da možeš hodati.

- Probaj. Neće ti vjerovati.

- Nije važno. Ja ću... - netko je zakucao na vrata i ona je zašutjela. Raston polako otvori vrata i uđe.

- Dragi, baš sam sretna što si došao - reče mu Marita glasom koji je podrhtavao od radosti. - Tako se strašno osjećam...mislim da je ona histerična...

- Marita odjednom zajeca.

- Što je, što se dogodilo Marita?

Marita se nervozno nasmije. - Ne znam što joj je. Došla je ovamo i u lice mi rekla da mogu hodati...Kao da bih ja ovdje ležala, samo da mogu...

Raston zapanjeno pogleda Jenny. Znala je da bi bilo beskorisno išta reći. Ipak, ona reče mirno:

- Istina je, ona može hodati. Vidjela sam.

Marita počne tiho plakati.

- Ništa ne razumijem - zbunjeno je rekao Raston. - Jenny, reci mi, što si vidjela?

- Nije nikakva grješka u pitanju. Vidjela sam je kako hoda.

*

Sva očajna, Jenny je ušla u svoju sobu i legla na krevet. Nije palila svjetlo. Željela se isplakati u mraku, neopažena od Rastona, djece ili gospođe Femwick. Ali, odjednom se vrata otvoriše i svjetlo se upali. Raston je stajao nasred sobe i gledao je ozbiljnim, zabrinutim očima.

- Jenny, želim razgovarati. Reci, kako to da si Maritu tako ružno osumljničila? Ona sagne glavu - rekla sam istinu.

Da je mogla izbjeći da sutradan ujutro odnese Mariti doručak, dala bi sve na svijetu.

Marita je tog jutra izgledala lijepo i svježije. Ali, u njenom osmijehu nije bilo ničeg čednog i ljupkog.

- Jenny, jesi li razmislila o onom što sam ti predložila? Da oslobodiš Rastona?

- Raston mora svoju slobodu zatražiti od mene - rekla je Jenny.

Marita uzvikne nestrpljivo:

- Razgovarala sam s njim o tome, i on ne pristaje. - On ima neku smiješnu predrasudu da ti nešto duguje, i ne može prekinuti ugovor s tobom. Zato želim da ti učiniš prvi korak.

- Da je netko drugi u pitanju, a ne ti - hladnim je glasom reka Jenny - ja bih se povukla. Ali, ako misliš da ću ga napustiti zato da padne u klopku lešinaru kao što si ti, onda si se prevarila. To neću nikada napraviti.

Začudila se kada je ugledala Rastona u predvorju.

- Vratio sam se s posla jer se moram spakirati - objasnio je. - Moram otići u London, poslovno. Peter Forsight je u Highbridgeu. Pitao me smije li te posjetiti.

Nekoliko minuta nakon toga, baš kad je ljuštila krumpir u svojoj kuhinji, začula je kucanje na vratima. Ukočila se. Ako je Raston, što će mu reći? Ali nije bio Raston, već Peter.

Zbunjeno joj se osmjehivao:

- Zdravo. Tvoja svekrva mi je rekla da me očekuješ.

- Dobro, dođi u kuhinju, moram završiti ručak - rekla je mirno.
Nije sjeo. Stajao je pokraj stola i promatrao kako ljušti krumpir, a onda odjednom rekao:

- Ti ovdje nisi sretna!

Podigla je glavu i pogledala ga.

- Zašto tako misliš?

- Još nikada nisam vidio nešto ovako neobično - bijesno je rekao. - Zbunjeno se nasmijao. - Znam da nemam pravo o tome govoriti, ali vjeruj, novac nije sve...

- Nije zbog novca, Petere. Ja sam u Rastona zaljubljena.

Ukočio se, a onda je naglo zgrabio i počeo ljubiti. Sljedećeg trenutka odgurnuo ju je od sebe i ona je skoro izgubila ravnotežu. Tada je u kuhinji ugledala Rastona.

- Forsighte, želim s tobom razgovarati - rekao je hladnim glasom. - Pođite u salon, odmah ću doći.

Peter je izašao, a Raston je gledao Jenny ravno u oči.

- Čuo sam što si rekla - tiho je uzjavio.

- Da me voliš. Je li to istina, Jenny?

- Nije, lagala sam!

Ništa nije odgovorio. Umjesto toga, prišao joj je, i nevjerojatnom je snagom privukao k sebi. I unatoč osmijeha na njegovom licu, oči su mu sjale od gnjeva.

- Htjela si ga napraviti ljubomornim - govorio joj je - pa neka bude, možda će se vratiti da te vidi u mojem zagrljaju. Hajdemo mu dati priliku za ljubomoru.

Zatvorila je oči. Cijelim je tijelom drhtala. - Pusti me, Rastone - rekla je tiho.

Ništa nije odgovorio. Umjesto toga, čvršće ju je privukao, a njegove su se usne našle na njenima. U tom je poljupcu bilo nečeg ponižavajućeg, ali i protiv svoje volje, predala mu se sa strašću. Bila je svjesna toga da se odaje, ali nije se imala snage suzdržati.

*

Jenny je legla u krevet i tiho plakala, iako je bila svjesna da joj suze neće pomoći ublažiti bol koju je osjećala.

Shvatila je da sada, kada Raston zna da ga ona voli, nikada neće zatražiti rastavu. A budući da Marita od borbe neće odustati, on će se cijelog života nalaziti između njih dvije, razapet i nesretan.

Ustala je tek kada je čula motor njegovog automobila koji se udaljivao.

Sišla je i stavila Maritin doručak na poslužavnik.

- Znaš li kuda je otišao Raston? - upitala je svekrva.

- Ne, odmahнула je glavom. Krenula je s poslužavnikom prema vratima, kada joj je svekrva rekla:

- Čekaj, nešto ti želim reći.

Jenny je ispitivački pogleda. Starica je posljednjih nekoliko tjedana izgubila onaj svoj mirni i dostojanstveni izraz. Oči su joj nekako neobično blistale, lice joj se izdužilo, a ruke pomalo drhtale. Kao da je razmišljala kako da počne, dok naposljetku nije rekla:

- Jenny, ovo ovako ne može više ići.

Jenny nije ništa odgovorila.

- Jako mi je teško s tobom ovako razgovarati, pa ću biti otvorena. Ja sam Rastonova majka, i ne mogu više gledati kako on vene.

- Zar on vene? - mirno upita Jenny.

- Vene i pati, a ti to znaš. Ne želim te podsjećati na ono što se dogodilo, ali Jenny, ti vrlo dobro znaš da si ti željela ovaj strašan brak. A sada se slučajno dogodilo da je Marita stigla pod isti krov, i njemu nije lako. I ti vidiš da je on još uvijek zaljubljen u nju. Molim te, Jenny, preklinjem te, daj rastonu slobodu. Jenny se ogorčeno nasmijala. - I vi i Marita se ponašate kao da sam ja prekinula nekakvu romantičnu idilu između njih dvoje. Kao da ste zaboravili da se ona odrekla zaruka i udaje za Rastona, ukoliko on izgubi bogatstvo Fenwickovih. A izgleda da ste zaboravili da je dobio nasljedstvo zato jer se oženio sa mnom.

- To sada nije važno - prekine je gospođa Fenwick.

- Važno je. Vi i Raston željeli ste me iskoristiti, a poslije, kada poslužim vašim ciljevima, htjeli ste me se osloboditi.

- Mogla bih pretpostaviti da ćeš zbog ponosa...

- Točno, moj mi ponos ne dozvoljava da se sa mnom postupa kao s komadom starog namještaja. Ako odem, gospođu Fenwick, ako odem, onda to neće biti ni zbog Marite, ni zbog vas, a niti zbog Rastona. Bit će zato što ja više ne mogu podnositi Fenwickove.

Zasljepljena suzama, ona istrča s Maritinim ručkom na poslužavniku.

Bijesno je spustila poslužavnik na Maritin krevet i odmah izašla. Bila bi naj sretnija da je mogla otići u sobu i zaključati se, no znala je da će uskoro stići Diane i Mark, gladni i željni razgovora s njom.

Cijelo poslije podne morat će provesti s Markom, jer on sutra polazi u internat.

*

Svi događaji prethodnog dana slili su se u jednu misao, u jednu odluku: bez obzira koliko je Marita sebična i podla, Raston je želi. Prema tome, ona mora otići.

Čim je završila s pakiranjem Markovih stvari, te oprala posuđe od večere, odlučila je spakirati i svoje i Dianine stvari. Onda će potražiti Rastona i zamoliti ga da nju i Diane prebaci u njihov stari stan...

- Danas mi je službeno priopćeno da sam dobila stipendiju - prekine Diane njene misli. Glas joj nije zvučao uzbuđeno. Kao da je i ona osjećala da se nešto neugodnog dešava.

- O, Diane, baš si me razveselila - skoči Jenny. Ne smije nikako dozvoliti da Jenny zbog nje pati.

- Ne, nisam - reče Diane mirno. Znam da nisam, jer to se ne slaže s tvojim karakterom, zato sam i rekla profesorici da ne prihvaćam stipendiju...

- Diane, kako si mogla...? Nekako ćemo se već snaći...

- Nećemo. A ti nećeš dozvoliti da on pomogne.

- Diane, sve ću za tebe napraviti, ali nemoj od mene tražiti...

Diane je prišla sestri i zagrlila je. - Mislim da te razumijem - reče djevojčica tiho. - Ti ga voliš. Zato ne možeš od njega tražiti novac.

- To je jedino što mi je ostalo od ponosa - tiho reče Jenny.

Diane čvrsto zagrlj svoju stariju sestru. - Sigurno će se oženiti njenim veličanstvom, čim od tebe dobije rastavu. Oh, kako je mrzim. Voljela bih da umre!

Jenny je zapanjeno pogleda. - Nemoj tako govoriti! Zvučalo je kao da zaista tako misliš.

- Što će biti s Markom? - odjednom je upitala Diane.

- Mislila sam da je najbolje da ga ovo tromjesečje pošaljemo u internat. Ionako je već sve uplaćeno.

*

Raston se nije pojavio ni za vrijeme večere. Jenny je uložila priličan napor da sâmu sebe natjera da Mariti odnese večeru u sobu.

Još samo ovaj put - sâmu je sebe tješila.

Nešto poslije devet sati, kada je nosila suđe od Maritine večere, na stepenicama je srela gospođu Fenwick.

- Raston se javio telefonom - rekla je stara gospođa, ne gledajući Jenny u oči.

- Nije mi htio reći gdje je, zvučao je vrlo tajanstveno. Rekao mi je da će doći kasno. Marita je odlučila ranije leći, jer je previše sjedila posljednjih dana. Bi li joj odnijela čašu mlijeka prije spavanja?

Marita nije izgledala umorno, ali bila je nervozna i očigledno se dosađivala.

Nervozno se prevrtala u krevetu, kada je Jenny stavila čašu s mlijekom na stol.

- Voljela bih da je Raston ovdje - rekla je ljutito. - On vrlo dobro zna koliko mi je bez njega dosadno.

Jenny je mirno pogleda. - Kada bi se prestala pretvarati da ne možeš hodati, ne bi se toliko dosađivala.

Marita se odjednom nasmijala. - Znaš, sve mi se čini da će se ovih dana dogoditi čudesno ozdravljenje. A ti si upravo na ivici svoje izdržljivosti, zar ne?

Jenny krene prema vratima.

- Voljela bih pročitati večernje novine - viknu Marita za njom. - Pošalji mi ih po Marku, molim te.

Jenny nije odgovorila, već se povukla u svoju sobu te odmah zaspala.

Neočekivano je dobro i čvrsto spavala, i ustala je puno kasnije nego obično.

Brzo se umila i obukla. Željela je naći Rastona prije nego ode na posao, da mu kaže što je odlučila.

ali tek što se stigla počesljati, netko je zakucao na vrata i Raston je ušao.

Iako je bila začuđena što je tako rano došao kod nje, mirno je rekla:

- Baš dobro što si naišao. Upravo sam se spremala potražiti te. Moram ti nešto reći.

- Prije toga moram ja tebi nešto reći - prekine je on. - Znaš li gdje sam bio?

Kada sam otišao od tebe, otišao sam u London. Zato sam se vratio tako kasno. - Ispružio je ruku i dohvatio njenu. - Potražio sam jednog veoma dobrog

specijalistu. Zamolio sam ga da dođe ovamo i pregleda Maritu. Ona još ne zna. Bit će iznenađena i neće ga stići prevariti.

Dohvatio je njenu drugu ruku i privukao je k sebi.

- Jenny, ja...

Nije stigao više ništa reći, jer su se vrata naglo otvorila, a na njima se pojavila gospođa Fenwick, blijeda i iskolačenih očiju.

Dok je govorila, usne su joj podrhtavale.

- Marita je mrtva.

*

Trebalo je nekoliko trenutaka da shvate što im gospođa Fenwick govori.

- Mrtva? - Raston ponovi tupo. - Nemoguće!

- Ušla sam da joj razmaknem zavjese na prozoru - govorila je njegova majka - a ona je ležala, hladna...dodirnula sam njenu ruku...

Raston obgrli ramena svoje majke i povede je do fotelje.

- Molim te, donesi joj čašu vode. Ja idem do Marite.

Gospođa Fenwick se najednom ukoči:

- Nemoj me ostavljati nasamo s njom! Meni nije potrebna pomoć. Idem telefonirati liječniku.

Jenny mirno upita. - Rastone, mogu li nekako pomoći?

- Pobrini se da djeca ne uđu, a ja ću srediti ostalo.

- Bila je divna - šaputala je stara gospođa Fenwick.

Jenny je instinktivno prišla starici.

- Žao mi je, gospođo Fenwick.

Starica nije ništa rekla, ali pogled kojeg je uputila Jenny bio je toliko pun prezira i mržnje, kao da je rekla: Zašto nisi ti umrla umjesto Marite?

Mark je primio vijest bez mnogo uzbuđenja. Za njega, u njegovim godinama, smrt je bila dijelom priče, nešto što je manje važno od činjenice da on danas kreće u internat.

Ali, Diane je reagirala sasvim drugačije nego je Jenny mogla zamisliti. Kada joj je Jenny ispričala što se dogodilo, probljedila je i pogledala je ozbiljnim pogledom.

Jenny je često pomišljala da je njena mlađa sestra previše sebična i bezosjećajna, zato je i bila iznenađena načinom na kojeg je Diane reagirala na vijest o smrti djevojke koju nije voljela. Diane se vrlo brzo pribrala, te mirno rekla:

- Ne želim se pretvarati. Nije mi žao, jer je bila odvratna.

- Ne smiješ tako govoriti, Diane. Naročito ne pred gospodom Fenwick. Ona je jako voljela Maritu.

Diane slegne ramenima i ode u svoju sobu. Poslije nekog vremena, Jenny je čula kako vježba uz pratnju muzike s gramofona, kao da se ništa nije dogodilo. Iznenada se pojavio Raston. Obgrlio je Jennyna ramena i naslonio bradu na njeno čelo.

- Imat ćemo grozan dan - uzdahnuo je. Liječnik smatra da Marita nije umrla prirodnom smrću.

Osjetila je kako joj se jeza spušta niz kičmu.

- Pa kako je onda umrla?

- Od prevelike doze tableta za umirenje.

Tablete! Jenny se sjetila ružičastih, malih tableta u staklenoj flašici na Maritinom stolu.

- Ne razumijem - rekla je zbunjeno.

- Nitko to ne razumije. Kako je mogla napraviti takvu grješku?

*

Raston i Jenny sjedili su u salonu, a doktor je nervozno šetao ispred njih.

- Jako mi je neugodno, ali morao sam pozvati policiju - govorio je po tko zna koji put. - Ne mogu izdati osmrtnicu bez njihove dozvole, takva su pravila...Ipak, ne razumijem zašto je to napravila. Nekoliko puta sam je upozorio da pazi koliko tableta pije. Čak sam želio da ih ne drži pokraj uzglavlja, ali ona je rekla da je bolje da su joj nadohvat ruke, jer ih ponekad noću treba. No tako je lako, u polusnu, pogriješiti...

- Raston uzdahne. - Bojim se da nikada nećemo saznati istinu.

Mark je stajao na ulazu svoje sobe, a lice mu je odavalo strah. Jenny ga pogleda i nježno mu reče:

- Neće biti tako strašno, vidjet ćeš. Čak ćeš ponekad poželjeti ostati i preko vikenda...

Gotovo grubim glasom, Mark odgovori: - Ništa ne brini, baš mi je drago da idem. Tada je upitao:

- Je li istina da je doktor rekao da je Marita umrla zato što je popila neke lijekove? Kako lijek nekoga može ubiti? Zar lijekovi ne liječe?

Jenny je uzdahnula. - Ono što je ona popila nije bio lijek. To su bile tablete za spavanje. Marita je previše toga popila, pa je čvrsto zaspala i nije se probudila. To je sve.

- Jesu li to bile ružičaste tablete u staklenoj flašici?

- Jesu.

On odjednom reče: - Hoću odmah otići u internat. Baš se veselim što ću spavati u velikoj spavaonici s puno drugih dječaka...

Na putu do internata, Mark je cijelo vrijeme šutio. Tek kada je izašao iz taksija, grčevito se pribio uz sestru i mada nije plakao, tijelo su mu potresali nijemi jecaji.

- Mark, nemoj... - rekao je Jenny. Ako ne želiš, ne moraš ostati. Možemo se odmah vratiti, taksij još nije krenuo, rekla sam mu da me pričeka...

- Ne - gotovo je odskočio. Želim odmah ići u internat.

Kada ga je predala odgojiteljici, Jenny se teška srca uputi prema automobilu koji je čekao.

Čim prođe ova gužva, uzet će ga natrag, ponavljala je dok se vozila kući.

Nikada mi se nije dopala ideja da ga ostavim u internatu.

Ali kako je ušla u kuću Fenwickovih, briga o Marku je nestala i njeno su mjesto preuzele druge.

Krenula je prema svom dijelu stana, kada ju je jedan krupan čovjek zaustavio.

- Gospođo Fenwick, - upitao je ljubazno. - Ja sam inspektor Murray. Volio bih s Vama porazgovarati. Koliko sam mogao zaključiti, Vi ste posljednja osoba koja je gospođicu Hunt vidjela živu.

Ona ga začuđeno pogleda.

- Odnijeli ste joj čašu mlijeka - nastavio je ljubazno. - Nadao sam se da ćete se možda sjetiti nečeg što bi rasvijetlilo slučaj. Molim Vas, dođite u salon, tamo ćemo u miru razgovarati.

Pošla je za njim.

- Jeste li nešto otkrili? - upitala je kada su sjeli.

Zapalio je cigaretu, i zagledavši se u svoj dlan, rekao:

- Na žalost, ništa nismo otkrili. Jedino što znamo je, da je tablete rastopila u čaši vode koju je držala na stolu. To upućuje na samoubojstvo. Gospođo Fenwick, kad ste je sinoć vidjeli, kako je bila raspoložena?

Jenny zamišljeno reče:

- Meni je izgledala kao i uvijek. Ne bih rekla da je bila utučena ili žalosna.

- Pada li Vam na pamet neki razlog zbog kojeg bi si poželjela oduzeti život?

Jenny je odmahнула glavom. Tog trenutka vrata su se otvorila i u salon je ušla gospođa Fenwick, u pratnji svog sina.

Gospođa Fenwick izgledala je veoma utučeno.

- Oprostite inspektore, što nisam prije stigla govoriti s vama - rekla je, i ne pogledavši Jenny. - Liječnik mi je dao neko umirujuće sredstvo. Sada mogu odgovarati na vaša pitanja.

- Dobro - odgovori inspektor. - Upravo sam pitao vašu snahu, može li se sjetiti nekog razloga zbog kojeg bi si godpođica Hunt željela oduzeti život. Koliko sam shvatio, mlada gospođa Fenwick odnijela joj je čašu mlijeka...

- Tako je - klimnula je glavom gospođa Fenwick. - Nakon toga bila sam kod Marite, i mogu vam reći, inspektore, da je ništa na ovom svijetu ne bi moglo natjerati da se ubije.

- Tako - inspektor klimne glavom, očigledno nedovoljno uvjeren u ovu tvrdnju. - Znači, nije mlada gospođa Fenwick bila posljednja kod gospođice Hunt, već vi, gospođo. Koliko ste vremena proveli u njenoj sobi?

- Nekoliko minuta. Poželjela sam joj laku noć i provjerila treba li joj još nešto prije spavanja.

Otkako su ušli, Raston prvi put progovori.

- Što vi, inspektore, mislite da se dogodilo?

Inspektor pogleda staru gospođu kao da joj se želi izvinuti, pa reče:

- Iskreno rečeno, potpuno sam uvjeren da je gospođica Hunt izvršila samoubojstvo. Sve ukazuje na to. Pretpostavljam da je noćas ležala budna, i razmišljala o svojoj situaciji. Pretpostavljam da je malodušno zaključila da više nikada neće moći hodati, te da je u takvom trenutku uzela tablete i sama sebi prekratila život.

Inspektor ustane. - Izdat ćemo vam službeni dokumenat. Sudski liječnik će vam ga izdati na osnovu mog izvještaja i saslušanja.

- Jeste li pomislili, inspektore - odjednom upita stara gospođa Fenwick - da je Marita ubijena?

- Vi ste previše uzbuđeni, gospođo, pa stoga pomišljate na svašta. Da ste u policiji toliko godina kao ja, znali biste da se ubojstva obavljaju mnogo svirepije. Netko nekoga probode nožem, udari kamenom ili zadavi. Ali u najpoznatijim porodicama u gradu, gosti se obično ne truju. Ne, gospođo, potpuno sam uvjeren u to.

Raston je bio potpuno blijed, ali nasmijao se.

- U pravu ste, inspektore, moja je majka previše uzbuđena.

- Potpuno je shvaćam - inspektor krene prema vratima. - Nećemo vas više uznemiravati, trebate se smiriti.

*

Kada je ispratio inspektora, Raston se vratio u salon. Zatekao je istu situaciju koju je i ostavio. Jenny i gospođa Fenwick nepomično su sjedile, svaka na svojoj fotelji, i nepomično gledale pred sebe.

- Srećom da smo najpoznatija porodica u gradu, pa ne trujemo svoje goste - rekao je Raston, gledajući prijekorno svoju majku. - Majko, otkud ti uopće ideja o ubojstvu?

Gospođa Fenwick naglo je ustala. - Što misliš, kako se osjećam kada svi ovako govore o Mariti? Ona se nije ubila. To svi znamo. Kada sam rekla da postoji mogućnost da je ubijena, znala sam što govorim.

- Majko, molim te, nemoj nastaviti tako...

- Pa i ti si sumnjao, zar ne? Ti znaš isto tako dobro kao i ja da Marita nije izvršila samoubojstvo, kao i da nije slučajno popila te tablete. Ja znam da se nije ubila, a to mogu i dokazati.

- Dobro, majko - Raston je govorio mirno i tiho. - Ne mogu te spriječiti da govoriš. A kako znaš da Marita nije mogla napraviti takvu grješku?

- Jer je tablete prestala piti još prije tjedan dana. Nikad nije voljela piti lijekove, i prestala ih je piti odmah nakon što se oporavila od nezgode.

Sinoć...sinoć se šalila u vezi toga. Rekla je da je umorna, da oči jedva drži otvorene, i da će od liječnika tražiti da joj da nešto da se razbudi. Zar to nije dokaz da nije dobrovoljno popila te tablete?

Raston uzdahne. - Dobro, majko, sada smo čuli što imaš reći. Prekinimo to spominjati...

- Ne! Marita je ubijena i mi oboje znamo tko je to napravio! Žena koja nosi tvoje ime! Ona je stavila te tablete Mariti u vodu. - Starica se naglo okrene k Jenny. - Ti si znala da se Marita noću budi i pije vodu. Priznaj da si znala...

- Jesam - zbunjeno reče Jenny. - Svi smo to znali. Jako bi se naljutila kada joj ne bi pripremila tu čašu. Ali...ja...

- Ti si istresla te tablete u njenu čašu dok ona nije gledala!

Raston priđe svojoj majci i uhvati je za ramena.

- Dosta, ovo je prevršilo svaku mjeru!

Njene su oči odavale bijes i odlučnost.

- Nećeš me ti ušutkati, Rastone, kažem ti. Znam da će to izazvati užasan skandal, znam da će sve to za nas biti jako neugodno, ali ja želim da ova djevojka plati za Maritinu smrt. Pozvat ću inspektora telefonom.

- Napraviti ćeš budalu od sebe. Neće ti povjerovati. Pitat će kako si tako sigurna da je Marita željela živjeti...Ona je bila prikovana za postelju...

- Nije. Ona je hodala, ona je morala ležati zato da bi se izborila za tvoju ljubav. A inspektor će mi vjerovati, jer će se uvjeriti da si i ti nju volio, i da je Jenny to znala.

- Ti si, znači, isto znala... - Raston je s prezirom gledao majku. - Ona je pred tobom mogla hodati, jer si joj pomagala upropastiti moj brak! Sada mi je sve puno jasnije! Ali, ako misliš da smo se Jenny i ja htjeli rastati zbog namještenog ljubljena s Maritom, varaš se. Mi smo muž i žena, i mi se volimo! Gospođa Fenwick je izbezumljeno gledala Rastona, koji je prišao Jenny i stavio joj ruku oko ramena.

- Nije istina, vi lažete! Ti voliš Maritu! Samo nju!

- Ne, nije tako, majko. Ti si uvijek govorila da ja volim Maritu, tvoje kumče. Ja sam u to povjerovao, ali kada sam shvatio koliko je sebična i gramziva, shvatio sam i da je ne volim.

- Nije istina, ne vjerujem! Ti pokušavaš zaštititi Jenny, jer se bojiš skandala. Ali ja ću pozvati inspektora...

- Majko, ako to napraviš - Rastonov glas zvučao je prijeteći - napustit ću te i više me nikada nećeš vidjeti.

Pogledala ga je uplašeno.

- U redu, Rastone. Pomoći ću ti zaštititi Maritinog ubojicu. Ako to stvarno želiš. - Ustala je i izašla iz sobe.

- Ubojica? - Zbunjeno je ponovila Jenny i pogledala Rastona. - Ona misli da sam toliko mrzila Maritu da bih je ubila?

Prišao joj je i položio obje ruke na ramena. Gledao ju je u oči.

- Jesi li? - upitao je strogo.

Zatvorila je oči i bespomoćno spustila glavu.

- I ti, znači, vjeruješ!

- Ja više niti sâm ne znam u što da vjerujem. Mene je rođena majka prevarila, vodeći me u sve veći očaj, zbog opterećenja, kajanja, grižnje savjesti da asm jednoj djevojci oduzeo mogućnost da hoda, da se uda...Kako da onda vjerujem?...Molim te, Jenny, zakuni se da nisi dotakla one tablete...

- Neću. - Osjetila je navalu bijesa, poniženje, uvredu... - Neću se zakleti, ne vidim za to razloga. Kako ćeš znati da ne lažem?

Privukao ju je k sebi, toliko blizu da je osjetila kako mu udara srce, osjetila je njegov dah na svom vratu...Oštro je viknuo:

- Baš me briga! Čuješ li, baš me briga! Ne želim znati jesi li je ubila! Ja te volim!

Počeo joj je ljubiti lice i usne, šapćući: - Ja te volim, Jenny, i ništa mi drugo nije važno.

- Zašto mi to nisi prije rekao?

- Htio sam, ali Maritina je nezgoda sve pokvarila. A onda, kada je rekla da ne može hodati...Jenny, reci mi, kako objašnjavaš njenu smrt?

- Ne znam - rekla je bespomoćno. - Ne vjerujem da je izvršila samoubojstvo. A ako je istina da više nije uzimala tablete, onda se to nije niti slučajno moglo dogoditi.

- Da, Marita mi se hvalila da više ne pije tablete. Ali, nekakvo objašnjenje mora postojati...Znao sam da će majka u tebe posumnjati, jer ti si jedina imala motiv.

Ona odjednom reče: - Imaš pravo. Mrzila sam je. Željela sam da nam ne smeta. Gurala me iz tvog života, a ja sam mislila da je ti još uvijek voliš. Ali, Rastone, zar možeš vjerovati da sam ja rastopila one tablete u vodi?

- Ne znam - rekao je umorno. - Ne razumijem...Znam da ne bi bila u stanju nekoga hladnokrvno ubiti. Ali, istovremeno i znam kako se znaš razbjesniti...Kada bi barem našla neko logično objašnjenje za njenu smrt...Ja znam da je nisam ubio. Potpuno sam siguran u to da je nije ubila ni moja majka. Prema tome, ostaješ samo ti...

Zapanjeno ga je pogledala. Misao koja joj je tog trenutka prošla mozgom, odjednom je postala zastrašujuća mogućnost: Diane. Zar je stvarno moguće da je Diane to napravila?

Još uvijek preneražena zbog tog otkrića, tiho je rekla:

- U pravu si, Rastone. Nitko drugi ne dolazi u obzir.

Uplašen ovim njenim pomirenjem, on molećivo reče:

- Jenny, molim te, reci mi da nisi. Vjerovat ću ti.

- Ne. Morat ćeš sâm odlučiti. Ja ti ne mogu pomoći. - Sva očajna, ustala je i izašla iz sobe.

U hodniku, naišla je na jednu od djevojaka koje su raspremale Maritinu sobu.

- Gospođo Fenwick, mislim da je ovo Dianeino - rekla je djevojka i pružila joj narandžasti, svileni pojas, dio jedne od Dianeinih haljina. - Našla sam ga na podu sobe u kojoj je ležala gospođica Hunt.

Zahvalila je i odnijela pojas u Dianeinu sobu. Diane je upravo vježbala jedan od kompliciranijih koraka, i ugledavši pojas u Jennynoj ruci, samo je klimnula glavom.

- A, znači bio je kod tebe, već sam mislila da sam ga izgubila.

- Ne, nije bio kod mene, izgleda da si ga izgubila u Maritinoj sobi - reče Jenny i pogleda je ravno u oči.

Diane je, duboko uzdahnuvši, rekla:

- Sinoć sam bila kod nje. Ako već želiš znati, ušla sam da joj kažem da se okani Rastona. Ali ona je već spavala.

Sljedećeg je trenutka već bila na vrhovima prstiju, potpuno koncentrirana na svoju vježbu. Da, pomisli Jenny. Diane je sposobna to napraviti. Ona je znala da je Marita prepreka na njenom putu k baletnom uspjehu.

Izašla je iz Dianeine sobe i pošla u kuhinju. Pokušala je napraviti nešto korisnog, ali bezuspješno je samo premještala stvari i zbunjeno se udarala u namještaj, ne primjećujući da je već pao mrak. Tada je netko iznenada upalio svjetlo i ona je, gotovo zaslijepljena od snažne svjetlosti, zateturala i oslonila o stol.

Bio je to Raston, koji je upalio svjetlo i stao ispred nje.

- Upravo sam razgovarao s Peterom Forsighteom, u Londonu. Našao je jedan stan.

- Stan? A, da, skoro sam zaboravila, Diane mora ići u London. Ali, Rastone, nije li ona premlada da sama živi u stanu?

- Stan je za vas dvije - prekinuo je njena pitanja.

Sjedila je i besciljno gledala kroz prozor. Čula je Rastonove iza sebe, a onda i njegov glas, koji je zvučao nekako tuđe i hladno.

- Smatram da je to najbolje rješenje za sve nas.

Sagnula je glavu. Nekoliko je trenutaka čekao njen odgovor, a onda je nastavio:

- Jenny, mislim da je to i zbog tvoje sigurnosti. Moja je majka potpuno izgubila glavu. Ako te svakodnevno viđa ovdje, vjerojatno će te opet početi optuživati ili napraviti još nešto goreg. Razumiješ li, Jenny?

- Da, Rastone, razumijem.

- Deponirat ću određenu svotu novca u jednoj Londonskoj banci, ukoliko ti zatreba još, samo mi javi.

On neočekivano obavije ruke oko njenih ramena i uroni glavu u njenu kosu.

- Jadna djevojčice - šapnu - nisam te baš usrećio ovim brakom.

Okrenula se spram njega i pogledala ga. Oči su mu bile tužne i upale, lice blijedo, usne nervozno stisnute.

- Ne možeš sebe zbog toga okrivljavati. Ne zaboravi da sam ja tebe natjerala na ovaj brak.

- Nitko nikoga ne može natjerati na tako nešto. Negdje duboko u meni, nešto je uvijek govorilo da se trebam s tobom oženiti - rekao je on tužno.

Njene su se oči odjednom napunile suzama i ona je okrenula glavu.

- Uostalom, sada je beskorisno o tome govoriti - prekinuo je on ova razmišljanja - ali Jenny...zašto si to napravila?

Ona ga zapanjeno pogleda. - Znači, ti stvarno vjeruješ da sam ja ubila Maritu.

Naglo je ustala i udaljila se od njega. On zbunjeno spusti lice na ruke. - Ne ljuti se, ali ti nisi ni jednog trenutka rekla da nisi kriva. Jenny, posljednji put te molim da mi potvrdiš da nemaš veze s Maritinom smrću.

Gledala ga je ukočenim pogledom. Čvrto je stegla donju usnu, u strahu da ne zaplače, da vikne, da se brani.

Ali, znala je da se može opravdati jedino ako sumnju baci na Diane, Diane koja je još dijete, koja nikada neće shvatiti što je napravila...zar da unesreći rođenu sestru?

Sabrala se i smirila, a zatim mirno rekla:

- Ne, neću te uvjeravati da sam nevina. Ne bi vrijedilo, zar ne? Jer, ti si već toliko uvjeren da sam je ubila, da ne postoje riječi kojima bih te razuvjerala. Sada je ionako kasno. Moram početi pakirati Dianeine i svoje stvari.

*

Uplašeno se trgla kada je Diane ušla i upalila svjetlo.

- Što radiš ovdje u mraku? - upita ona veselim glasom.

Jenny je zbunjeno pogleda. Poželjela je imati snage pitati Diane, otvoreno, što je one noći radila u Maritinoj sobi.

Umjesto toga se osmijehnula.

- Imam dobre vijesti za tebe. Sutra ujutro krećemo za London. Raston nam je našao stan. Tamo ćemo živjeti dok ti ne diplomiraš.

- Divno! - uzviknula je Diane. - Iskreno da ti kažem, već sam se pomalo brinula. Činilo mi se da ste svi zaboravili da krajem tjedna moram biti u Londonu. Sve zbog te gužve oko Marite, bilo mi je neugodno da vas gnjavim. Ide li i Raston s nama?

Namjerno hladno Jenny reče:

- Ne.

Diane slegne ramenima. - To je vaša stvar.

Idućeg jutra krenuli su Rastonom automobilom prema željezničkoj postaji. Kada su konačno sve stvari smjestili u kupe, Raston je rekao pristojnim, ali službenim glasom:

- Oprostite što nemam vremena pričekati da vlak krene, ali imam jedan vrlo važan poslovni sastanak.

Jenny odjednom reče: - Molim te, Rastone, u ovoj smo gužvi zaboravili Marka...Mislila sam ti ranije reći, kada završi ovo tromjesečje, mi bismo ga uzeli k sebi u London. Ne vjerujem da će biti sretan u tom internatu...

- Dobro, to ćemo srediti. Možeš biti sigurna da ću ga do tada vikendima posjećivati.

- Hvala - Osjetila je kao joj se suze skupljaju u očima. Mark će ovih dana sigurno plakati. Tog trenutka ona osjeti Rastonovu ruku na obrazu. Bila je nježna i topla. Ona podiže ruku i nasloni svoju na njegovu.

On nježno reče: - Zbogom, Jenny.

*

U London su stigle kasno poslije podne. Oko njih svuda su jurili ljudi, gurali se i vikali. Nikada do ovog trenutka Jenny nije bila u ovako velikoj gužvi. A onda, odjednom kao da se cijela masa ljudi udaljila, a pred njom se našao netko poznat i drag.

- Peter! - sva vesela, uzviknula je. - Nikome se još nisam ovoliko razveselila. Bojala sam se krenuti odavde, činilo mi se da ćemo se izgubiti. Otkud si znao da dolazimo?

- Javio mi je telefonom tvoj muž - nasmijao se Peter. - Zamolio me da se pobrinem o vama dvjema.

Njihov se stan nalazio u jednoj velikoj stambenoj zgradi.

- Svega je nekoliko blokova udaljen od Dianeine akademije - objašnjavao je Peter. - Zato sam ga odabrao.

- Lijep je - zadovoljno primijeti Jenny.

Diane je oduševljeno pregledavala svaki dio stana. Peter je prišao vratima i zatvorio ih.

- Jenny, koliko dugo ovo mora trajati? - upitao je tihim glasom.

- Kako? Što to misliš?

- Molim te, nemoj glumiti. Došla si u London, vjerojatno zbog nečega. Pa, ostaješ li udana ili se namjeravaš rastati i nastaviti neki normalan život?

Zapanjeno ga je gledala. Nikada do sada nije ovako s njom govorio. S druge strane, ovdje u Londonu bi bez njega bila izgubljena.

- Ne znam - rekla je tiho - ne želim se razvesti...nisam o tome razmišljala.

- Želim da o tome razmisliš, Jenny. Htio bih da se oženimo.

Osmjehnula se tužno. - Hvala, Petere. Možda ću se jednog dana i udati za tebe, kad sve ovo prođe. - Onda, odjednom, upitala ga je: - Reci, misliš li da bih ja bila u stanju nekoga ubiti?

Nekoliko trenutaka zapanjeno ju je gledao, a onda je prasnuo u smijeh.

- Jenny, hahahaha, pa o čemu se radi?

- Prvo mi reci što ti misliš. Mogu li ja nekoga ubiti?

- Jenny, kada bih te vidio svojim vlastitim očima kako zabijaš nož u nečije grudi, ja bih rekao da to sanjam. Je li ti to dovoljno?

Duboko je udahnula. Onda, kao da još nije dovoljno znala, nastavila je provjeravati.

- A kada bih ti rekla da sam nekoga otrovala, bi li povjerovao?

- Ne, ne bih. Ti si impulsivna, nagla, trovanje je vrsta ubojstva koju obavljaju promišljene, hladnokrvne ubojice. Ti nisi takva osoba.

- Neko ju je vrijeme promatrao, kao da razmišlja, a onda je upitao:

- Ima li to kakve veze s Maritom Hunt?

- Ona je ubijena, Petere, u to sam sigurna.

On bijesno reče: - A Fenwick je osumnjičio tebe, zar ne?

Uzdahnula je. - Ne želim prema njemu biti nepoštena, ali ako o tome ne razgovaram, poludjet ću.

Sjela je u fotelju, a on je sjeo pokraj nje. Čekao je da ona nastavi.

- Nemam se prava ljutiti na Rastona...Marita je ubijena, a ja sam je mrzila. - Kao što vidiš, imala sam motiv. Vrlo snažan motiv. Mržnju.

- I on, Jenny - prekine je Peter. Jenny, ja nisam slijep. Jasno sam vidio situaciju, kada sam posljednji puta bio tamo. Marita je doživjela nesreću i na njega je pala krivica. Bilo je očigledno da ona koristi situaciju koliko god može. Mučila ga je koliko je god mogla.

- Ona se pretvarala da ne može hodati, samo da bi ga još više opteretila osjećajem krivnje - dodala je Jenny.

- Eto, i sâma znaš! On je bio svjestan da ga ona neće ostaviti na miru sve dok ne dobije ono što želi. Znao je da će naći načina da ga prisili na rastavu. A osim toga, on je odavno nije volio. Prema tome, rastopio je tablete u vodi, ona je umrla, a on je konačno bio slobodan što se nje tiče.

- Sve si pobrkao, Petere! Nije Raston, no ja znam tko je. Diane!

Nije primijetila da je u međuvremenu Diane provirila kroz vrata i zapanjeno je slušala.

Jenny uplašeno pritrča sestri.

- Oprosti, Diane, nisam mu htjela reći...Izletjelo mi je, jer on je okrivio Rastona.

Diane zalupi vratima za sobom, priđe Peteru i sjedne u fotelju.

- Nisam čula cijelu priču - rekla je ona mirno. - Naslućujem da se radi o Mariti. I da mislite da je ona ubijena, i da sam to napravila ja.

- Nećemo više o tome govoriti - uplašeno uzviknu Jenny. - Petere, molim te zaboravi što sam ti rekla.

- Ali ja želim znati - Diane je govorila mirno, prkosno, kao da se ne radi o njoj, nego o nekom drugom. - Jenny, zar ti stvarno vjeruješ...

Jenny je pogleda: - Diane, ne vjerujem, ali sve okolnosti su...ti si posljednja ulazila u njenu sobu, sama si mi to rekla...A netko od nas ukućana, to je i napravio...Netko tko je mrzi...Diane, nikome neću reći, a niti Peter, zar ne, Petere? Razumijem te, Diane, ti ne voliš ljude...

- Ne - zamišljeno reče Diane. - Imaš pravo, neke ljude ne volim. Ne bih imala ništa protiv da joj zavrnem vratom, da je živa. Ali ja nisam ono napravila, Jenny. Dosad mi nije padalo na pamet da je u pitanju ubojstvo...Ali sada, kada ti to kažeš, jasno mi je. Onakvi tipovi kao ona, paze što piju...Da, netko je ubio Maritu, ali to nisam bila ja. Zar misliš da bih riskirala cijeli svoj život zbog onakve propalice?

Dianeine su riječi djelovale toliko iskreno, da je Jenny istog trenutka znala da govori iskreno. Postiđena, ona okrene glavu.

*

Dani su prolazili kao u nekom nestvarnom, monotonom sivilu.

Jednog je jutra poštar donio telegram. Raston je javljao da će je to popodne posjetiti.

Uzbuđeno je pospremila stan, pitajući se o čemu Raston želi razgovarati, kada ovako službeno najavljuje svoj dolazak.

Kada se Diane tu večer vratila s akademije, Jenny joj je rekla da Raston dolazi večeras.

- Je li? - Diane je značajno pogleda. - Ako ne želiš da ti smetam, mogu otići do jedne prijateljice.

- Dobro - odgovori Jenny, osjećajući olakšanje.

Tek što je Diane otišla, zvono na ulaznim vratima najavilo je posjetioca. Jenny otvori vrata i osjeti da joj srce snažno udara. Raston, blijed, visok, nesretnog izraza lica, stajao je na ulazu i smiješio se.

- Mogu li ući, Jenny?

Klimnula je glavom i pomakla se s ulaza.

- Izvoli, sjedi - ponudila mu je fotelju i sjela pokraj njega. - Što se dogodilo, Rastone?

- Događilo? - zabrinuto ju je pogledao. Nije se ništa dogodilo. Jako si smršavjela, Jenny.

Pokušala se osmjehnuti. - Idem pristaviti kavu.

- Nemoj...ostani ovdje...Jenny, strašno mi je teško, nemoj me tako gledati...

Sljedećeg se trenutka našla u njegovom zagrljaju i usne su im se spojile.

Odjednom, on je pusti i zapali cigaretu.

- Nisam te namjeravao dodirnuti - rekao je zbunjeno. - Čvrsto sam odlučio da u ovo ne umiješam svoje osjećaje. Bilo bi nam puno lakše.

Ona ga zbunjeno upita: - Što bi bilo lakše?

- Pa, ne možemo ovako dalje, Jenny. Mislio sam da je vrijeme da sjednemo i porazgovaramo...

Odjednom je zazvonio telefon i prekinuo ga usrijed rečenice. Jenny je podigla slušalicu, a onda mu je pružila: - Tebe traže.

On je prihvatio slušalicu, a ona se udaljila da ne bi slušala njegov razgovor. Stajala je pokraj prozora i razmišljala o onome što se događalo između njih dvoje, o svojoj sumnji, strahu... On je spustio slušalicu.

Čudno ju je gledao nekoliko trenutaka, a onda, duboko uzdahnuvši, rekao:

- Javio se upravnik Markovog internata. Moja majka mu je dala ovaj broj. Jenny, molim te nemoj se uzbuđivati, jer sve će biti dobro... Izgleda da ga ne mogu naći... nestao je.

*

Užasnuta, objema se rukama uhvatila za Rastonovu ruku i uzviknula:

- Kako, pa on je tako mali, kako može nestati? Možda se samo sakrio, jesu li sve dobro pretražili? Ili, da nije negdje stradao?

- Jenny, pričekaj, nemoj gubiti glavu. Obuci kaput, idemo odmah. Moja kola su pred kućom.

Raston je nazvao Diane kod njene prijateljice i predložio da tamo ostane dok se oni ne vrate. Pristala je.

Vozio je vrlo brzo. Skoro cijelo vrijeme su šutjeli, svako zadubljen u svoje misli. Jednog trenutka, ona je uzdahnula.

- Za sve sam ja kriva. Ne znam što mu se dogodilo, ali ja sam kriva.

- Prekini - oštro reče Raston. - Ovo nitko nije mogao predvidjeti. Nisi ti za ništa kriva.

*

Raston je zaustavio automobil ispred zgrade internata, koja je bila gotovo u potpunom mraku. Jedno jedino malo svjetlo gorjelo je kod dežurnog nastavnika. On im je otvorio vrata i uveo ih u malu sobu za goste.

- Ima li kakvih vijesti? - upita Jenny nestrpljivo.

On odmahne glavom. Tada se pojavio direktor, koji sjedne pokraj Jenny i zabrinuto je pogleda.

- Mislio sam vam pisati. Mark ovdje nije bio sretan. Istina, većina dječaka isprva pati, ali Mark je svoj boravak ovdje drukčije proživljavao. To je teško objasniti, ali on je puno dublje sve ovo proživljavao nego ostali dječaci. Mislio sam vam, prije nego se što dogodi, predložiti da ga odvedete kući.

- Što se zapravo dogodilo?

- Koliko sam shvatio, on je pobjegao. Popodne se žalio da mu nije dobro, odgojiteljica mu je izmjerila temperaturu, zaključila da mu nije ništa, ali ga je za svaki slučaj poslala da legne. Međutim, nije ga poslala u njegovu sobu, već u sobu za djecu koja su pod liječničkim nadzorom, dole u prizemlju. Mark je vjerojatno otvorio prozor i pobjegao... Jasno, odmah sam obavijestio policiju. Jenny je prekrila lice rukama i tiho zajecala. Raston joj je prišao i zagrlio je.

- Moram otići do odgojiteljice - reče upravnik. - Vraćam se odmah.

Raston je nježno milovao Jenny po kosi.

- Ne brini, draga, naći će ga. Vidjet ćeš, sve će biti u redu.

- Možda...nađam se - odgovori ona zabrinuto.

Telefon na stolu odjednom je zazvonio, vrata su se otvorila i upravnik je utrčao.

Podigao je slušalicu i okrenuo Jenny leđa.

- Našli su ga u Londonu, na podzemnoj postaji Waterloo. Ne znam kako je tamo stigao, bez karte i bez novca. Ali živ je i zdrav, dospodo Fenwick. Već se nalazi u policijskim kolima i na putu je ovamo.

- Još bih ga noćas odvela kući - reče Jenny odlučno.

- Da, mislim da je tako najbolje. Znae, gospodo Fenwick, Mark mi je djelovao kao da nosi nekakav teret, nekakvu užasnu tajnu koja ga muči. Sve dok se toga ne oslobodi, on neće biti sretno dijete.

*

Prošla su skoro dva sata dok nisu začuli škripu kotača ispred zgrade.

Iz kola su izašla dva policajca. Između njih je stajao Mark, sićušan i uplašen.

- Mark! - zagrlila ga je Jenny. - Tako smo se uplašili!

- Ja sam išao kod tebe, Jenny - šapnuo je, a onda uplašeno pogledao upravnika.

- Hoćete li me tući? Znam da sam zaslužio, ali ne bih volio da Jenny gleda.

- Naravno da si zaslužio - reče upravnik - ali nećeš dobiti batine, tvoja te sestra odmah vodi kući.

- Krećemo odmah - reče Jenny upravniku. Za koji dan doći ćemo po Markove stvari.

Onda, okrenuvši se policajcima, ona reče:

- Hvala vam što ste ga našli - pa uhvati malu Markovu ruku i povede ga prema Rastonovom automobilu.

- Povešću vas našoj kući, prekasno je da sada odemo u London.

Kada su stigli, kuća Rastonovih bila je u mraku. Raston je upalio svjetlo, i popeli su se na prvi kat, u nekadašnji Jennyin dio kuće. Ušli su u dnevnu sobu, koja se Jenny odjednom učinila lijepa i topla, kao njen pravi dom.

- Majka je neke stvari prebacila na tavan - reče Raston - ali fotelje nisu stale, pa sam je nagovorio da soba ostane onakvom kakvu si je ti namjestila.

- Ja neću spavati, ne mogu...Ni u internatu nisam spavao...

- Pa što si radio, što ćeš raditi ako ne spavaš? - uplašeno ga upita Jenny.

Raston priđe Marku. - Mislim da je Mark u pravu - reče on i povede dječaka do fotelje. - Ima stvari o kojima moramo razgovarati, je li tako, Mark?

- Da - Mark duboko uzdahnu, a onda odjednom počne govoriti, kao da ga je taj problem mučio svo vrijeme, i sada ga više ne može zadržati samo za sebe. -

Jedan mi je dječak u domu rekao, da ako netko nekog usmrti, on bude zatvorenik zauvijek.

Jenny osjeti drhtavicu. Znači, to je mučilo Marka. Vjerojatno je čuo kako nju okrivljuju za Maritinu smrt, pa ga je briga za sestru toliko mučila...

- Ti sada misliš na Maritinu smrt, je li tako - upitala je Jenny.

- Da! - dječak se zamislio.

- Nitko točno ne zna kako je Marita umrla - brzo je nastavila Jenny. - Ali želim da znaš, da mene nitko neće kazniti, jer ja s tim nemam nikakve veze.

- Ne, ti nemaš, Jenny - reče Mark - ali zatvaraju li male dječake?

Raston odjednom živnu. On podiže Marka i stavi ga na svoje krilo.

- Ne, Mark, male dječake ne zatvaraju - reče on ozbiljnim glasom. - Zašto pitaš?

- Jer sam ja stavio one tablete u Maritinu čašu.

Oboje su ga začuđeno pogledali, a Mark je nastavio.

- To je bilo onu večer, prije nego što je umrla. Sjećaš se, Jenny, tražila je da joj donesem novine. Htio sam odmah otići, ali ona je rekla da ostanem kod nje.

Pričala je smiješne stvari, smijala se, ali ja ih nisam razumio. Uvijek kada bih se pokušao izvući, ona bi me zadržala. Onda je stara gospođa došla u sobu i upitala što ja radim tamo, a Marita je rekla da je ja zabavljam i neka ostanem. Mark kao da se zamislio, pa ga Raston podsjeti.

- Što je bilo onda, Mark?

- One su pričale, a ja sam stajao pokraj njenog stolčića. Onda sam se počeo igrati s onom flašicom, pa sam počeo brojati ružičaste pilule u njoj.

- Koliko ih je bilo?

- Devetnaest - ponosno reče Mark. - One su pričale, a ja sam pokušao vratiti pilule u flašicu, ali onda su se one počele smijati, a ja sam se uplašio i ispustio pilule u čašu. Pokušao sam ih izvući, ali već su se bile otopile. Onda je stara gospođa rekla: "Dosta si se motao ovdje, Mark. Izlazi", a ja sam se bojao reći što sam napravio i brzo sam otišao.

- A tablete si ostavio u čaši? - upita Raston, naizgled mirno.

- Da, mislio sam da nitko neće znati...Onda, ujutro sam čuo staru gospođu kako razgovara s doktorom, on je rekao da je Marita umrla, jer je popila previše tableta. Mislio sam da su se zabunili, jer ono je bio lijek. A lijek ljudima pomaže, ne ubija ih. Onda sam pitao i Jenny, pa sam slušao druge što govore...svi kažu da je umrla od toga. Onda sam išao u internat, jer...nisam htio više slušati o tome...Tamo, kada nisam mogao zaspati, stalno sam mislio da je Marita umrla zato što sam ja ostavio te pilule u njenoj čaši. A onaj dečko je rekao...

Jenny prekrije rukama lice. Cijela priča bila je nevjerojatna. Ipak, najstrašnije od svega bio je ovo naivno, dječje pričanje, koje je otkrilo koliko je Mark, unatoč svojim godinama, bio odgovoran...

- Jenny, ali nije mogla umrijeti od lijeka, sâma si mi to rekla - ponovo je rekao Mark.

- Nije umrla od lijeka - reče Raston - u pravu si. Ne znam što si čuo da pričaju moja majka i doktor, ali sigurno si nešto pogrešno razumio.

- Ali zašto je onda umrla?

- Vjerojatno je bila bolesna. Zato je doktor i dolazio kod nje. A što misliš, kako bi bilo da popiješ čašu mlijeka i odeš u krevet?

Jenny zbunjeno pogleda Rastona, a onda krene u kuhinju da podgrije mlijeko za Marka. Bila je zbunjena kada je u sudoperu primijetila nekoliko tanjura i viljuški, ali od umora nije ništa pitala.

Mark je zaspao i prije nego ga je uspjela skinuti.

- Jadni mališan - rekao je Raston, kada su ga zajedničkim snagama stavili u krevet. - Sada, kad se oslobodio svojeg tereta, vjerojatno će spavati do sutra uvečer.

Vratili su se u sobu. Ona tiho reče:

- Rastone, nisi ga smio lagati. Bit će mu još teže, kad malo naraste i kada mu kažemo istinu.

- On ne smije saznati istinu, Jenny. Zar ne shvaćaš koliko će biti opterećen ako sazna da je skrivio nečiju smrt?

- Ali ne smijemo to prikrivati. To je ono od čega sam cijelo vrijeme strijepila, kada sam mislila da je krivac Diane. Policija mora znati...

- Nemamo im što reći, Jenny. Oni su zaključili da je Maritina smrt nastala slučajno, grješkom. Prema tome, neka tako i ostane.

- Ne, Rastone, ne vrijedi. Tvoja majka će...

- Prestani, Jenny, zar misliš da se ne znam brinuti o svom rođenom...

Prišao joj je i zagrlio.

- Dječak je moj brat, kao i tvoj - šaputao je. - Jenny, zar ti nije jasno da smo sada...

Vrata su se odjednom otvorila, i na njima se pojavila stara gospođa Fenwick, u noćnoj košulji, čupava, blijeda...

- Znači, pronašli ste dijete - rekla je. - Nadam se da ćete ga kazniti za ono što vam je priredio.

Rastonov je glas bio miran, kada je odgovorio:

- Nećemo ga kazniti, mama. Mislio sam da čvrsto spavaš. Nisi valda toliko uzbuđena zbog malog Marka?

- Ne moraš me vrijeđati, Rastone. - Onda pogleda Jenny i reče: - Vidim, noć namjeravaš provesti ovdje.

- Ne, majko, Jenny i Mark ostaju ovdje zauvijek, a ne samo do jutra. I neće se, kao do sada, tretirati kao neželjeni gosti. Jenny je moja žena, gospodarica ovog doma.

Lice gospođe Fenwick poprimi još blijedu boju.

- Izgleda da zaboravljaš - rekla je ljutito - da je ova žena ubojica! Ništa me ne može razuvijeriti da ona nije ubila Maritu.

- Ako to još jednom kažeš, majko, ja ću se ponašati malo drukčije nego do sada! Ako zatreba, proglasit ću te neodgovornom za svoje postupke! Je li ti jasno?

Ona ga je za trenutak zapanjeno promatrala, a onda slegne ramenima i spusti pogled. Polako je krenula prema vratima.

- Znači, želiš da ova kuća pripada tvojoj ženi - rekla je kada je otvorila vrata. - A ja bi se trebala odseliti?

- Sâma si to predlagala u vrijeme kada sam se trebao oženiti Maritom. Čak smo govorili da ćemo ti pronaći mali stan u Londonu...Zar si odustala od toga, mama?

Odjednom, Jenny se umiješa u razgovor: - Rastone, možda griješiš, možda nama ne treba ova kuća, a majka je u njoj živjela gotovo cijeli svoj život.

- U pravu si, Jenny. Ova je kuća prepuna neugodnih uspomena za tebe i djecu - rekao je Raston. - Naći ću za nas neki odgovarajući stan, a kuću ću prepisati na majčino ime.

Starica se okrenula i pogledala Jenny.

- Misliš li da bih ti trebala biti zahvalna? Neću! Ne volim te, i nikada te neću voljeti.

Izašla je iz sobe, a Raston pogleda Jenny.

- Zašto plačeš, Jenny? Nemoj joj zamjerati, treba je žaliti. Ona nikada nije voljela mog oca, spram mene nikada nije pokazivala ljubav...Tko zna bi li uopće shvatio da postoji ljubav, da nisam upoznao tebe i tvoju porodicu. Ti ne znaš što sam otkrio od trenutka kada sam počeo živjeti životom tvoje porodice.

- Reci, jesi li ti koristio kuhinjicu... - sjeti se Jenny.

- Jesam. Nakon vašeg odlaska bio sam usamljen. Nedostajali ste mi. Ne samo ti, već i Diane, i Mark. Došao sam ovamo, ispekao jaja, skuhao kavu, i sjedio...Bilo nam je lijepo onih nekoliko puta kada si me pozvala...

Zagrlio ju je i svoje usne spustio na njene. Privila se uz njega, sretna, opuštena, prvi put slobodna. Užasan teret koji je nad njima lebdio, napokon je nestao, rastopio se, poput tableta u Maritinoj čaši...